XXIII. évfolyam 17. szám

Ára: 1 forint

1967. április 27

Pusztai Pál rajza

IVÁN ÉS JOE — *Látom, Joe, már megint békeoffenzívára készülsz!*

FÉNYKÉPEZZEN A LUDASNAK!

Lapunk 15. számában felszólítottuk fotózó olvasóinkat, hogy a Ludasba illő felvételeiket küldjék meg szerkesztőségünknek. Máris sok fényképet kaptunk; közülük választottuk ki az alábbi hármat. Várjuk a többieket!

Sztriptíz
Ács Magdolna, Budapest

Emlék 1966-ból
Ujvári Béla, Budapest

Hárman a Beatles-együttes tagjai közül
Durgó Tibor, Nagyatád

(A közlésért járó tiszteletdíjat postán elküldjük.)

ÉJFÉLI PÁRBESZÉD

– Hörög.
– De még hogy hörög! Pedig pontosan céloztam meg.
– Rémes hallgatni! Némítsd el már!
– Kalapáccsal nem megy. Hozd a baltát!
– Ezzel se megy! Szívós a disznó!
– De legalább nem visítozik már.
– Azt nem. Csak hörög.
– Te! Ez egész éjjel így fog menni?
– Á, dehogyis. Addig verem a baltával, amíg bele nem döglik. Hallgasd csak!
– Nagyszerű. Már csak nyöszörög.
– No most még megszorongatom egy kicsit. Így ni... Kész.
– Kész. Sok bajunk volt vele.
– Rengeteg.
– Nagyon öreg volt már.
– Nagyon. Hallod?! Még mindig hörög! Most mi lesz?!
– Ez semmi már ahhoz képest, amit csinált. Most megy ki belőle a levegő.
– Jól van. Most már tényleg kész. Örökre.
– Örökre.
– Nem sírok utána.
– Én se.
– Pedig úgy megszoktam már.
– Ne érzékenykedj. Azon gondolkozz inkább, hogy mi lesz reggel!
– Reggel? Hát igen...
– Te én úgy tartok a következményektől.
– Én is.
– Most mi lesz?
– Mi lesz? Mi lesz? Ha már megcselekedtük, hát merjünk szembe nézni a tényekkel.
– Igen.
– Ne reszkess. Én vállalom!
– Vállalod?!
– Igen! Te csak nyugodj meg. Nem neked kell veszekedni a házfelügyelővel, hogy végre kegyeskedjék kicseréltetni azt a nyomorult vízcsapot a fürdőszobánkban.

Darázs Endre

Szisztéma

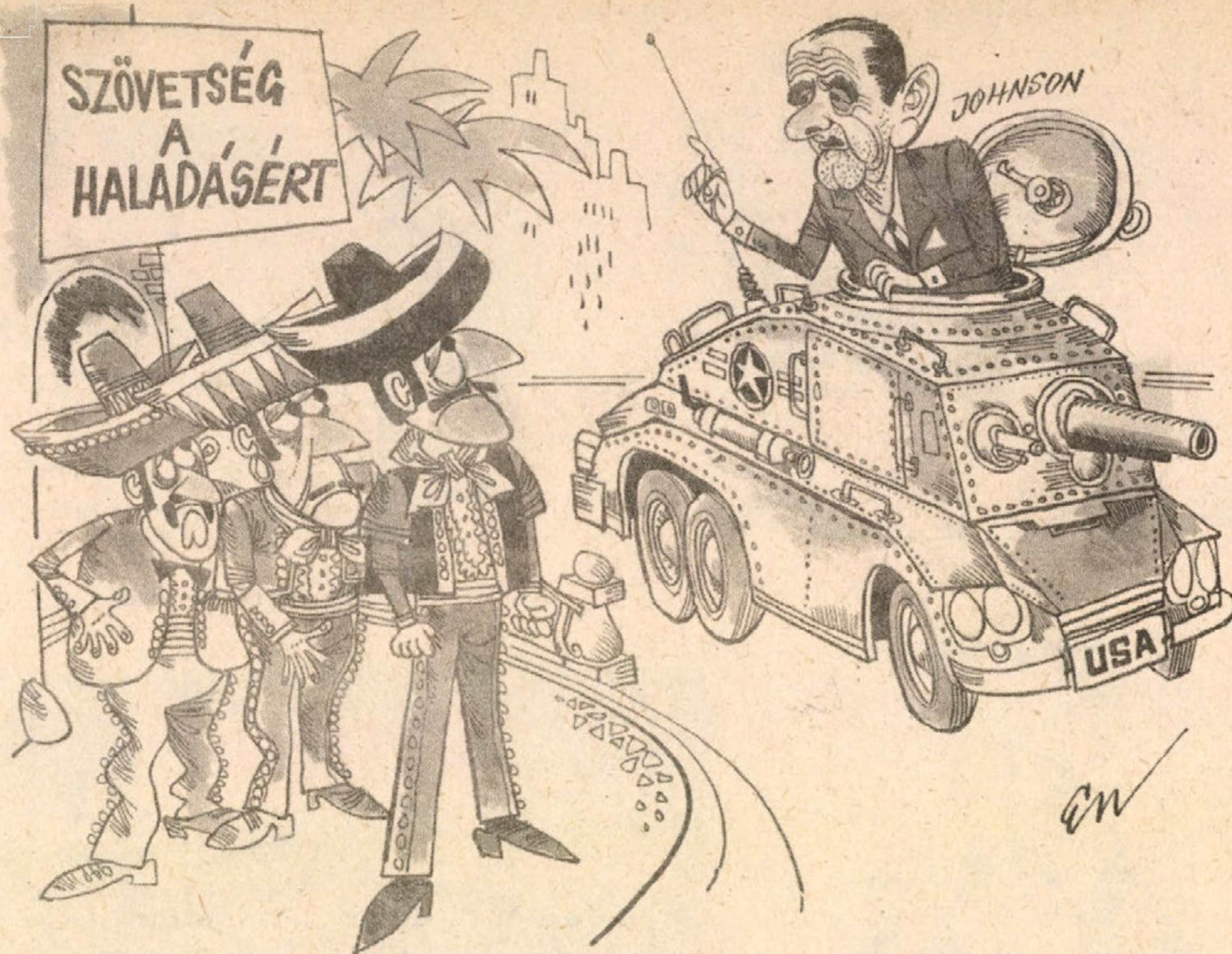

E kávéházban reggel hét körül
papiros előtt ülünk vagy tízen,
a márványasztal ring velünk puhán,
mint csónak ring a kéklő nagy vízen...
Mert minden asztal egy-egy vitorlás:
„Film", „Színház", „Tévé", „Rádió", „Sajtó",
s kedvező széltől dagad a fülünk
(huzat van, nyitva a hátsó ajtó...).
S míg nézzük a papírt révületben
és fejünk felett fénylik a bura,
Karinthy, Heltai tekint le ránk
a rőt falról, mint karikatura...
Karinthy hallgat, arcán bölcs mosoly,
de Heltainak moccan a szája,
s szivarja mögül dünnyögi felénk,
hogy: „jóságos ég, be ronda pálya!"...
S mire az óra éppen tízet üt:
e füstben úszó birodalomban
minden olyan áttekinthetetlen,
mint az élet az irodalomban...

Szilágyi György

Koffeinista

Szép jövő ...

Endrődi István rajza

– Akarják, hogy haladjunk? Akkor tolják a szekeremet!

Szemlélet dolga

1.

Évekkel ezelőtt sokat szerepelt a lapokban az Észbontó és Építő Vállalat. Ő volt a példa arra, hol teljesítik túl a tervet, hol érzik magukat otthonosan a dolgozók, oly jó a bánásmód és a szociális ellátás. Kedvem szottyant, hogy én is írjak róla egy tanulságos cikket, mindenki épülésére.

Mint ilyenkor szokásos, újra átolvastam a példamutató vállalatról eleddig megjelenteket, aztán kimentem a színhelyre, beszélgettem munkásokkal, műszakiakkal, tisztviselőkkel, párttagokkal és pártonkívüliekkel, és mondhatom: teljesen egybehangzottak a vélemények. Ekkor jutott eszembe, hogy az ám! Hiszen itt dolgozik az én régi ismerősöm, Gorombai! De hogy senki se vádolhasson elfogultsággal, nem munkahelyén kerestem fel, hanem kintről felhívtam telefonon, és találkát beszéltünk meg. Műszak után megvártam a sarkon, beültünk a presszóba, és tüstént a tárgyra tértem. Elmondtam, hogy cikket akarok írni, és milyen tapasztalatokat szereztem. Kértem, mondja el ő is a véleményét, barátilag.

Gúnyos ajkbiggyesztés volt az első válasz.

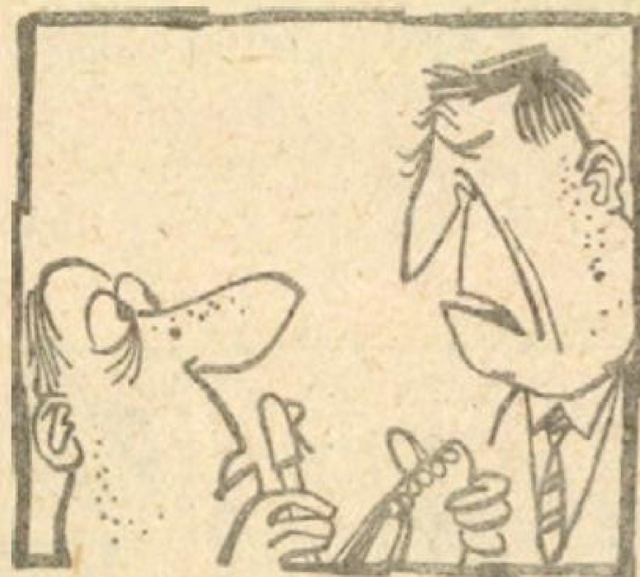
– Tehát téged is megetettek – mondta aztán lesajnálóan. – Ez a dicsfény-mese elkápráztatott, valld be. Pedig, öregem, itt minden rohad.

– De hát a tervteljesítés ... – vetettem közbe gyámoltalanul.

– Haha! Te is bevetted! – ért tetten. – Laza a terv, mert a dirinek a haverja a miniszter.

– No de a dolgozók jó hangulatát csak nem tagadod?

– Jó hangulatot mond-

tál? – kacagott keserűyésen. – Lépre mentél, mint a többi kollégád. Az emberek nem mernek őszintén beszélni, bírálni. De belül és egymás közt zokognak.

Elszörnyülködtem a dolgok hallatán, végül megkérdeztem:

– Ezek szerint ne írjam meg a benyomásaimat?

– Persze, hogy ne írd meg.

Szedelőzködtünk, s kézfogás közben megkérdeztem:

– Mi is vagy te most tulajdonképpen?

– Szép kis haver vagy – pirongatott meg. – Segédművezető.

2.

Évekig nemigen szerepelt a lapokban az Észbontó és Építő Vállalat, de mostanában megint gyakran olvasni róla, éspedig kemény kritikai cikkeket. Hogy a vállalat zuhan a lejtőn, terveit messze nem teljesíti, a dolgozók szinte menekülnek onnan, olyan a bánásmód és a szociális ellátás. Erről írnom kell – fogant meg bennem a gondolat, s kimentem a gyárba. Minden személyes tapasztalat alátámasztotta az előzeteseket. Mindenfelé kapkodás, kókadt fejű emberek, a kilátástalanság érzete. A helyzet ugyan teljesen világos, de mielőtt nekifogok – határoztam el –, találkozom Gorombaival, pár éve is, hogy kisegített. Találkát beszéltünk meg, délután vártam a presszóban.

– Hát igazad lett, öregem – kezdtem.

– Frászkarikát – tromfolt le. – Téged is megetettek ezzel a folytonos kritizálgatással? Pedig szép rendben mennek a dolgok.

– De hát a tervteljesítés ... – vetettem közbe gyámoltalanul.

– Haha! Te is bevetted! – ért tetten. – Duplán feszített a terv, mert ennek a szerencsétlen vállalatnak egyetlen pártfogója sincs a minisztériumban!

– No de a dolgozók hangulata rettentő pocsék, ezt csak nem tagadod?

– Pocsék hangulatot mondtál? – kacagott keserűyésen. – Lépre mentél, mint a többi kollégád. Az emberek nem mernek őszintén dicsérni, inkább jár a szájuk. De belül és egymás közt elégedettek.

Elképedve hallgattam, végül megkérdeztem:

– Ezek szerint ne írjam meg benyomásaimat?

– Persze, hogy ne írd meg.

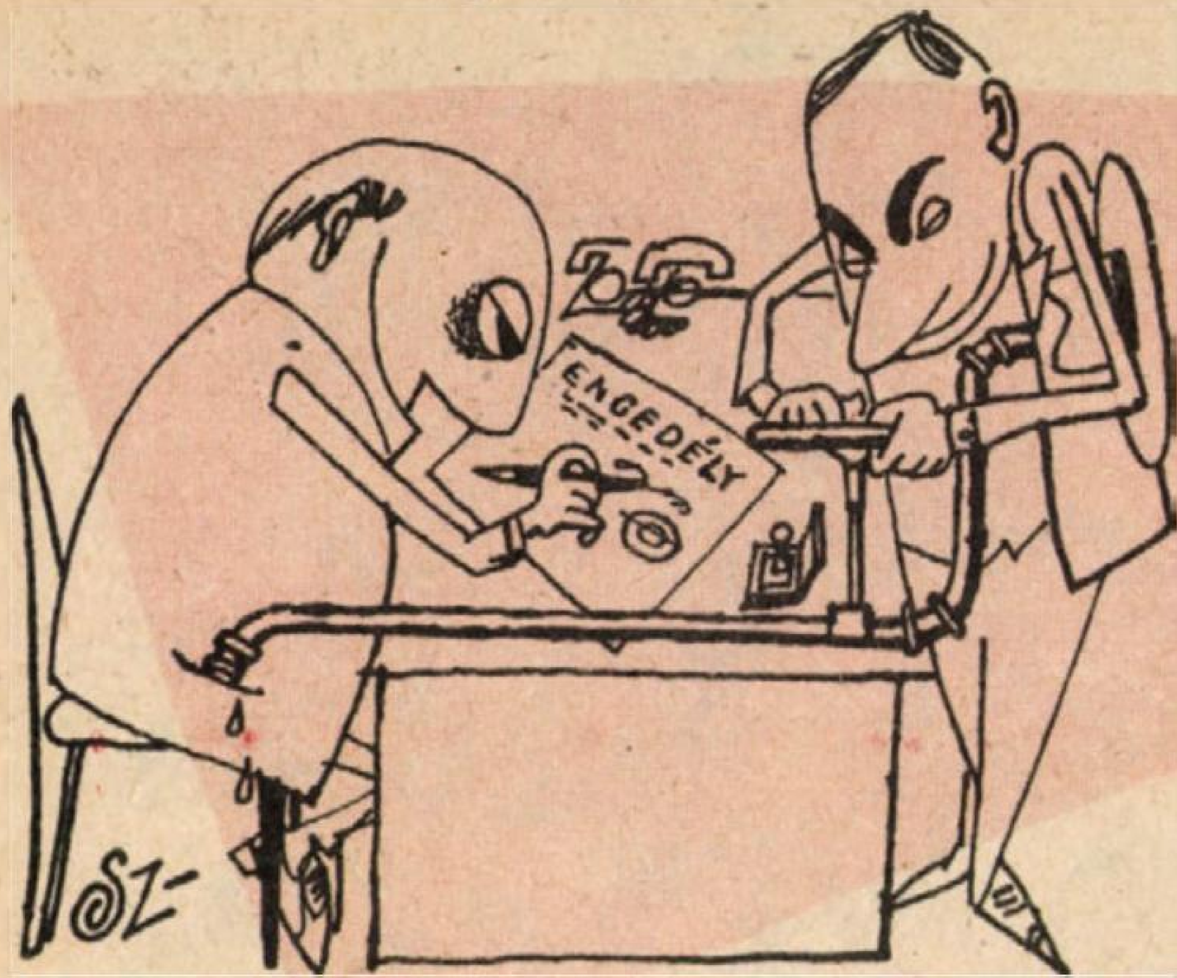
Szedelőzködtünk, s kézfogás közben megkérdeztem:

– Mi is vagy te most tulajdonképpen?

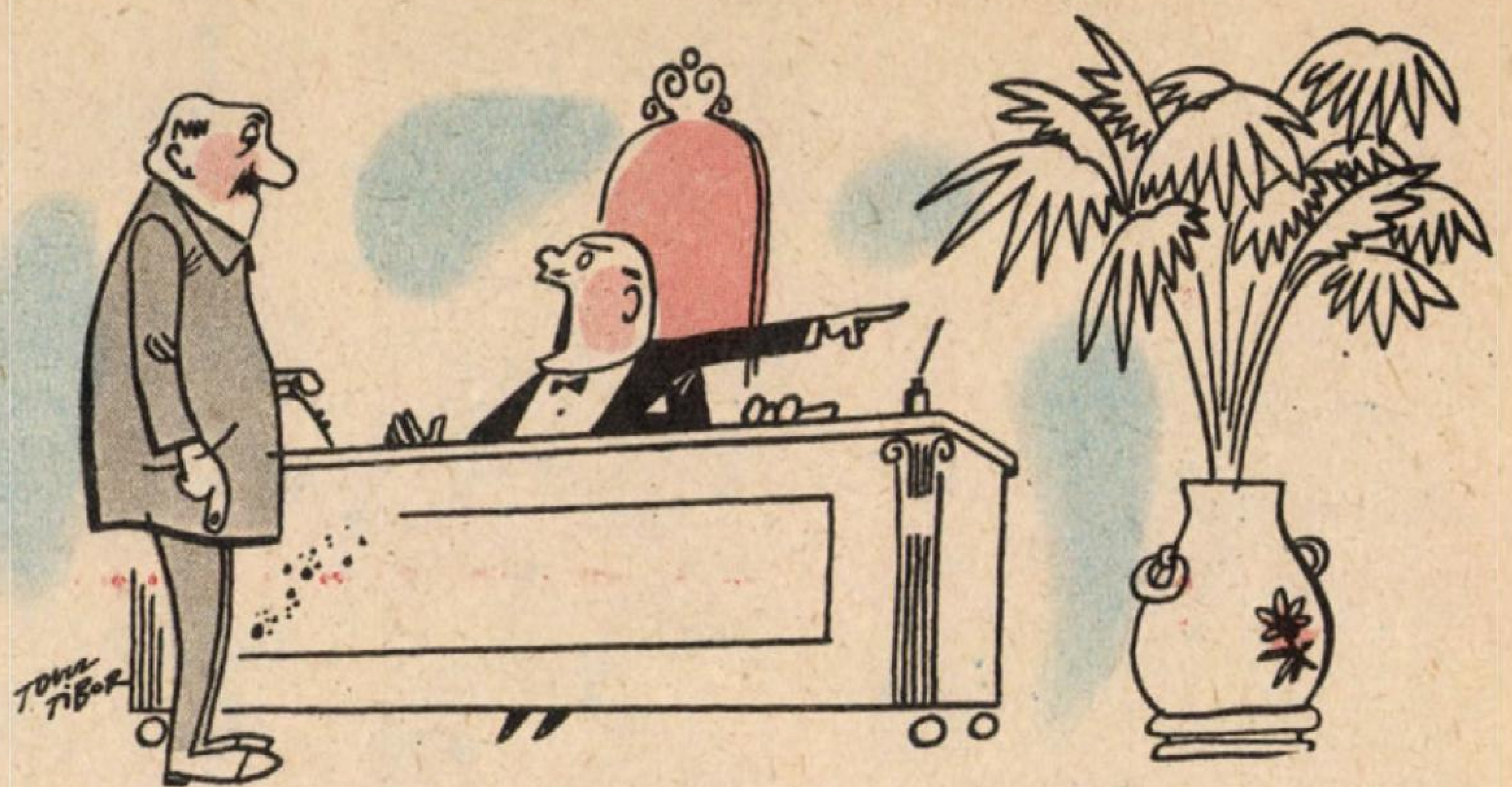
– Szép kis haver vagy – pirongatott meg. – Három év óta én vagyok az igazgató.

Szántó Jenő

Olajvezeték

Tavasz a Főhivatalban

– Ez itt már megint miért nem virágzik, Kovács kartárs? . . .

Fogfájós kutya

– Már nem merem bekötni az arcomat, mert azt mondják, hogy giccses . . .

Az ülőkalauz problémája

– Adhatnának ide egy telefont, hogy napközben hazaszólhatnék . . .

SZILÁNKOK

NEMZETI JELLEG

Mai modern fiataljaink több gondot fordíthatnának a nemzeti jellegre. Várjuk a matyó-mintás elektromos gitárt, a skay-anyagból készült cifraszűrt és a tulipános farmernadrágot.

SZNOB

– Mondja, miért nem megy el egyszer a Hősök terére a Szépművészeti Múzeumba? Csodálatos világhírű festményeket láthat.

– Az nekem túl közel van. Megvárom, amíg vándorkiállításra Bécsbe viszik a képeket.

EGY EGZOTIKUS ORSZÁGBAN

– Ön tíz nőnek ígért házasságot, és csak kilencet vett el feleségül. A bíróság bűnösnek mondja ki házasságszédelgésben.

HIVATALBAN

Benyitok a hivatalba. Az íróasztal mögött ülő férfinak elmondom a panaszom. Unottan végighallgat, aztán kegyesen megszólal:

– Fölösleges volt a szöveg. Én is ügyfél vagyok. Mindenki elment ebédelni.

KEMÉNY BLOKK

A felszolgálónő leteszi elém a feketét. Meglepődve fedezek fel a csésze alatt egy forintost. A nő idegesen súgja:

– Épp ellenőrzés van. A kávéfőzőnő küldi, hogy ne tessék szidni a gyenge kávét.

ELLESETT PÁRBESZÉD

– Szeretsz?

– Imádlak. És te?

– Még kérded? Olyan szépen elterveztem mindent. Ha egybekelünk, meleg kis otthonunk lesz. Munka után hazajössz, és finom vacsorával várlak.

– Én meg csókkal köszöntelek, drágám, aztán háziköntöst veszek fel, és papucsba bújok, és miközben a finom bablevest kanalazom, téged nézlek, és elfelejtek minden bajt. Kell az embernek egy társ, akivel együtt élheti le az életét, akivel megosztja az örömét, bánatát. Ha minden jól megy, pünkösdre egybekelünk, drágám.

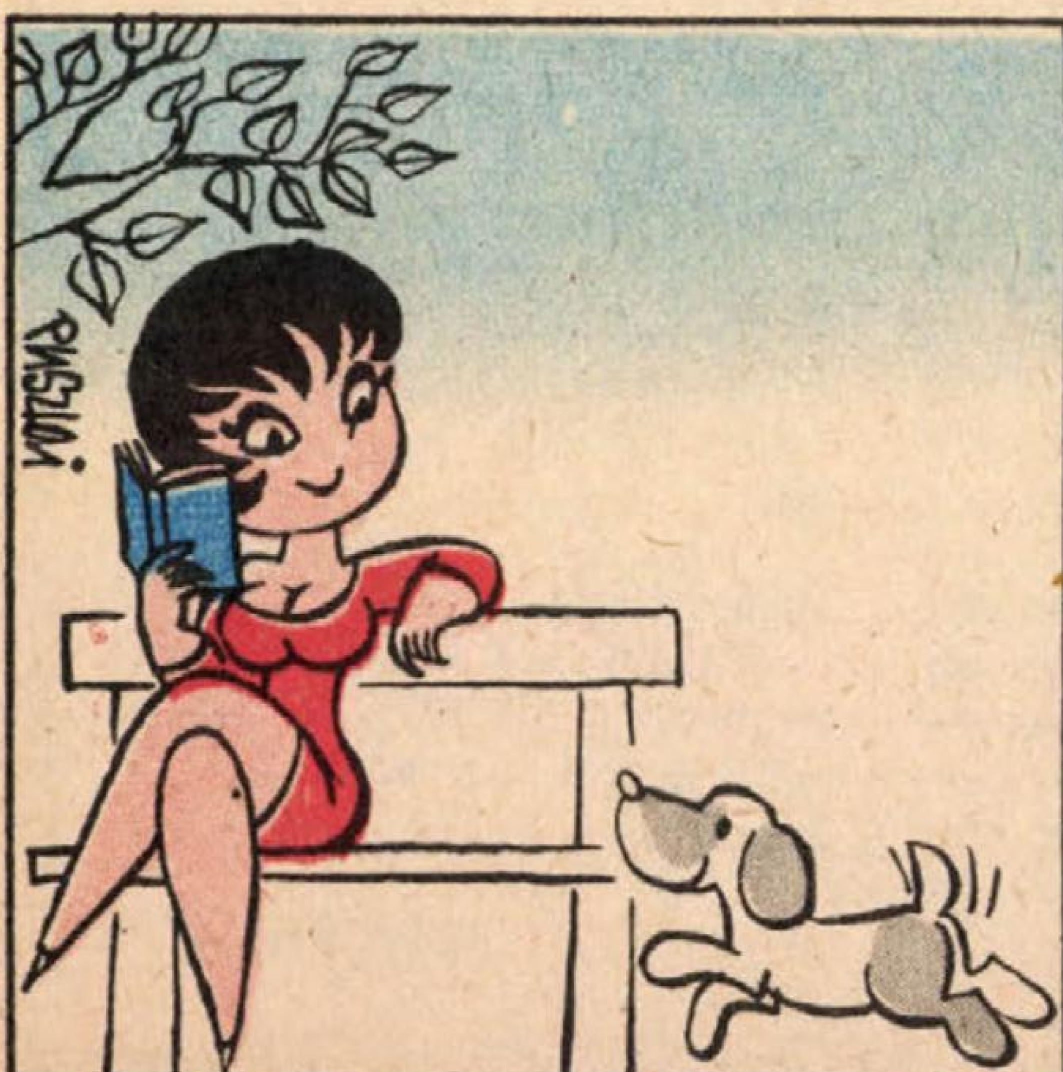
– Sajnos, a férjem egyelőre nem akar válni.

– Őszinte leszek. Én még meg sem mertem említeni a dolgot a feleségemnek . . .

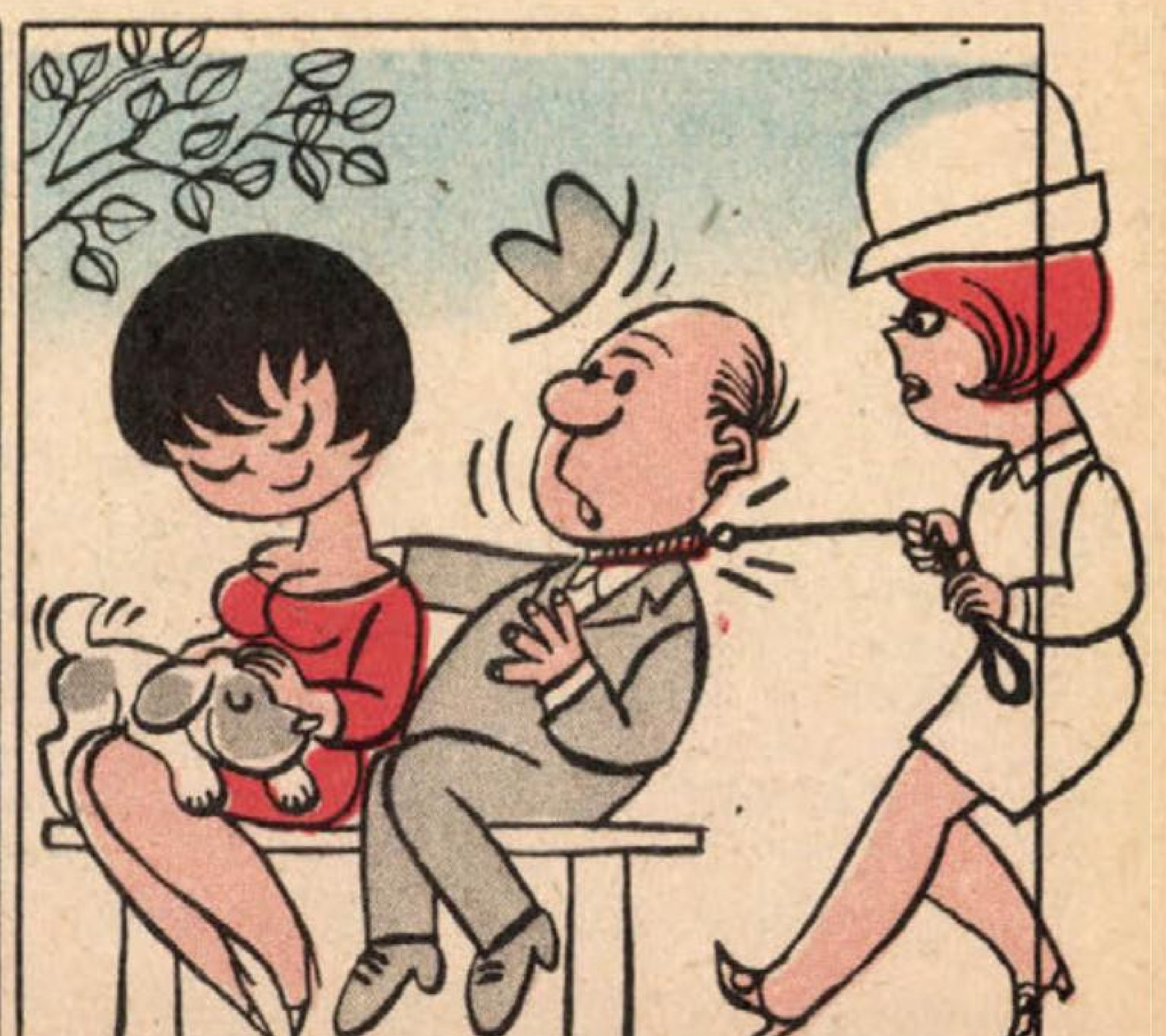
Galambos Szilveszter

Jucika és a kutyatulajdonos

Pusztai Pál rajza

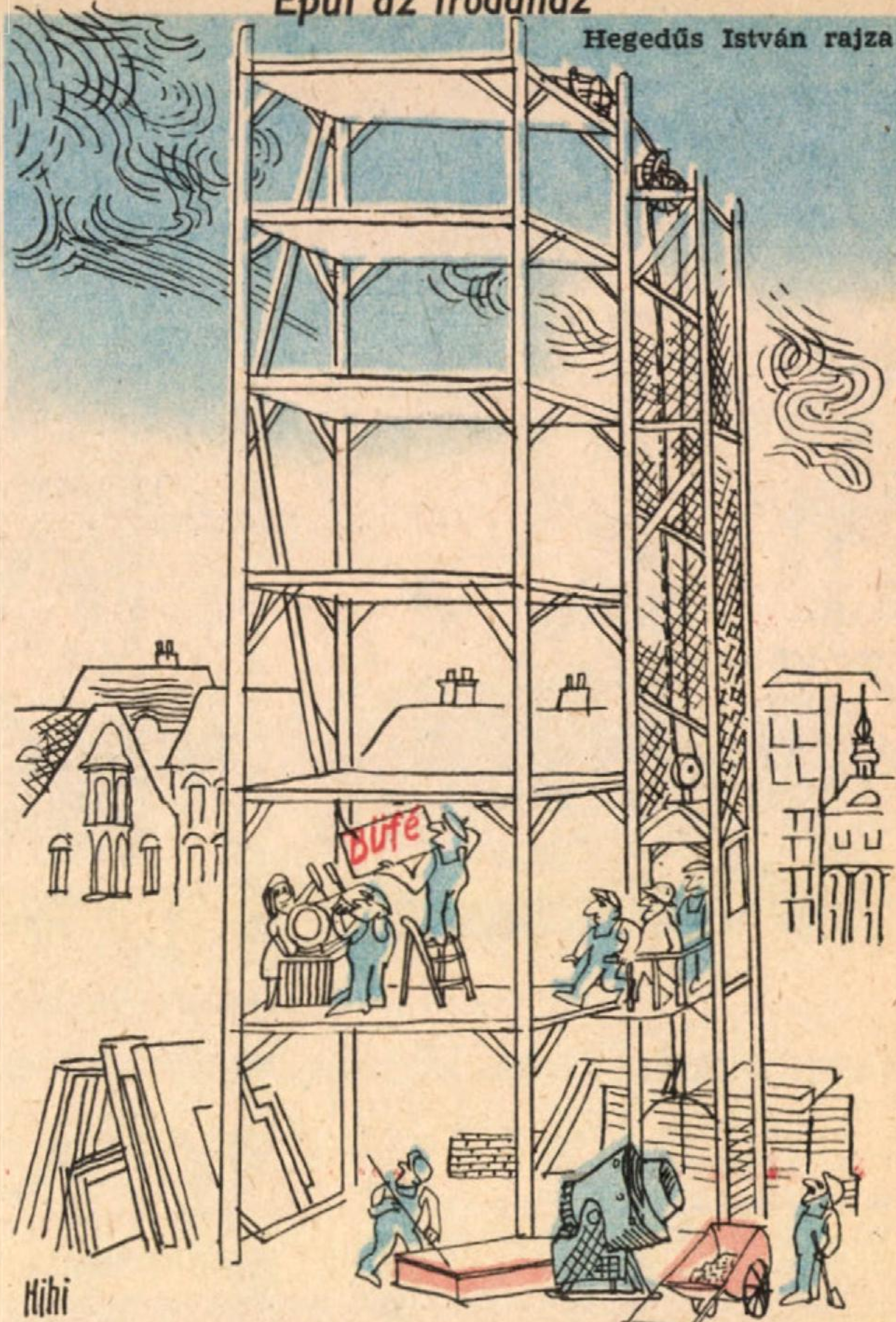

Emléktáblák a Váci utcában

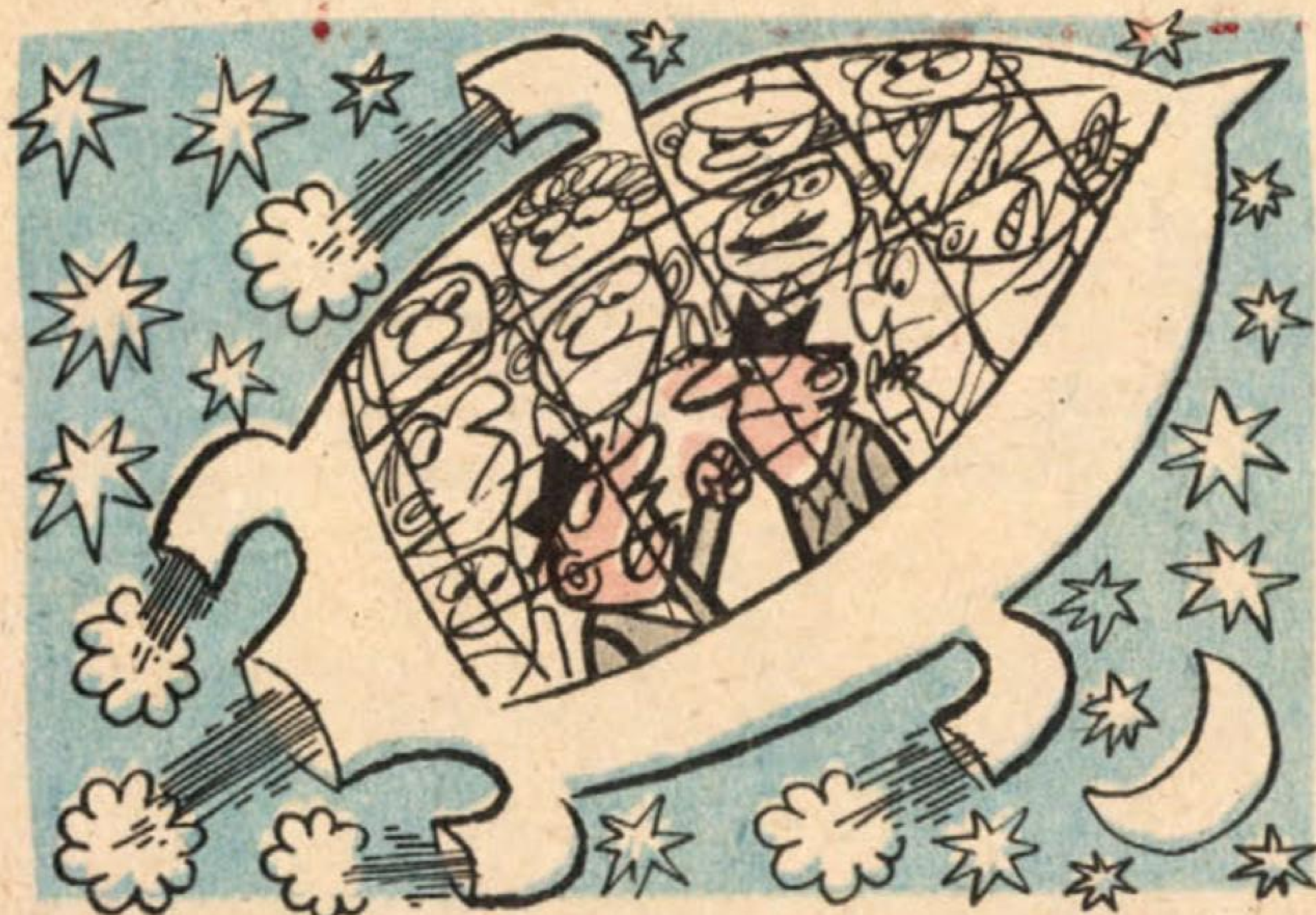

Épül az irodaház

Hegedűs István rajza

Űrutazás

– Ha még egyszer a lábamra lép, kap két olyan pofont, hogy a csillagokat látja!

(Újabb gyűjtés)

BALLADA A KERESKEDELEMRŐL

Bément a Közértbe Hétteleki Vince:
— Kérek egy rőf kolbászt, meg egy darab sajtot.
— Máris adom, csak még elébb
Kivasalom a gyolcs-ingem,
Köpenyemet is kimosnám,
Akasztóját is felvarrnám,
Aztán mindjárt kiszolgálom.

Úgy ment tovább, kolbász nélkül.

Ment a Röltexbe is Hétteleki Vince:
— Kérek egy vég vásznat, meg egy nadrággombot.
— Hozom tüstént, csak előtte
Ezt a viccet még elmondom,
A másikat meghallgatom,
Magam kissé kimulatom,
Aztán mindjárt kiszolgálom.

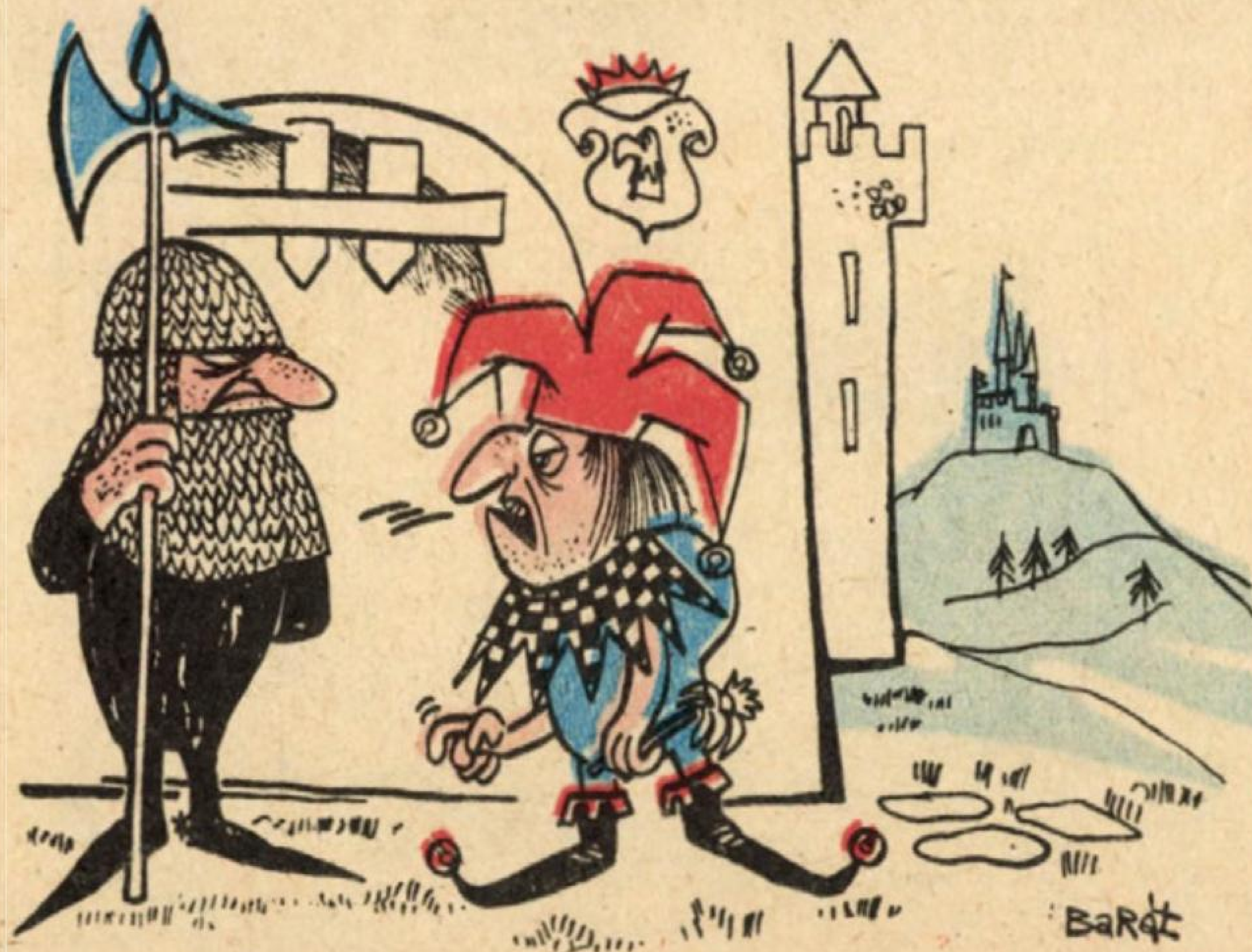
Úgy ment tovább, vászon nélkül.

Vendéglőbe is ment Hétteleki Vince:
— Kérek egy jó sültet, meg egy mákostésztát.
— Mindjárt hozom, csak még itten
Ezt a totót itt kitöltöm,
Megbeszélem a fix x-et,
Melytől tippem végül nix lett,
Aztán mindjárt kiszolgálom.

Ott pusztult el az asztalnál,
Éhen pusztult Hétteleki Vince.

(somogyi)

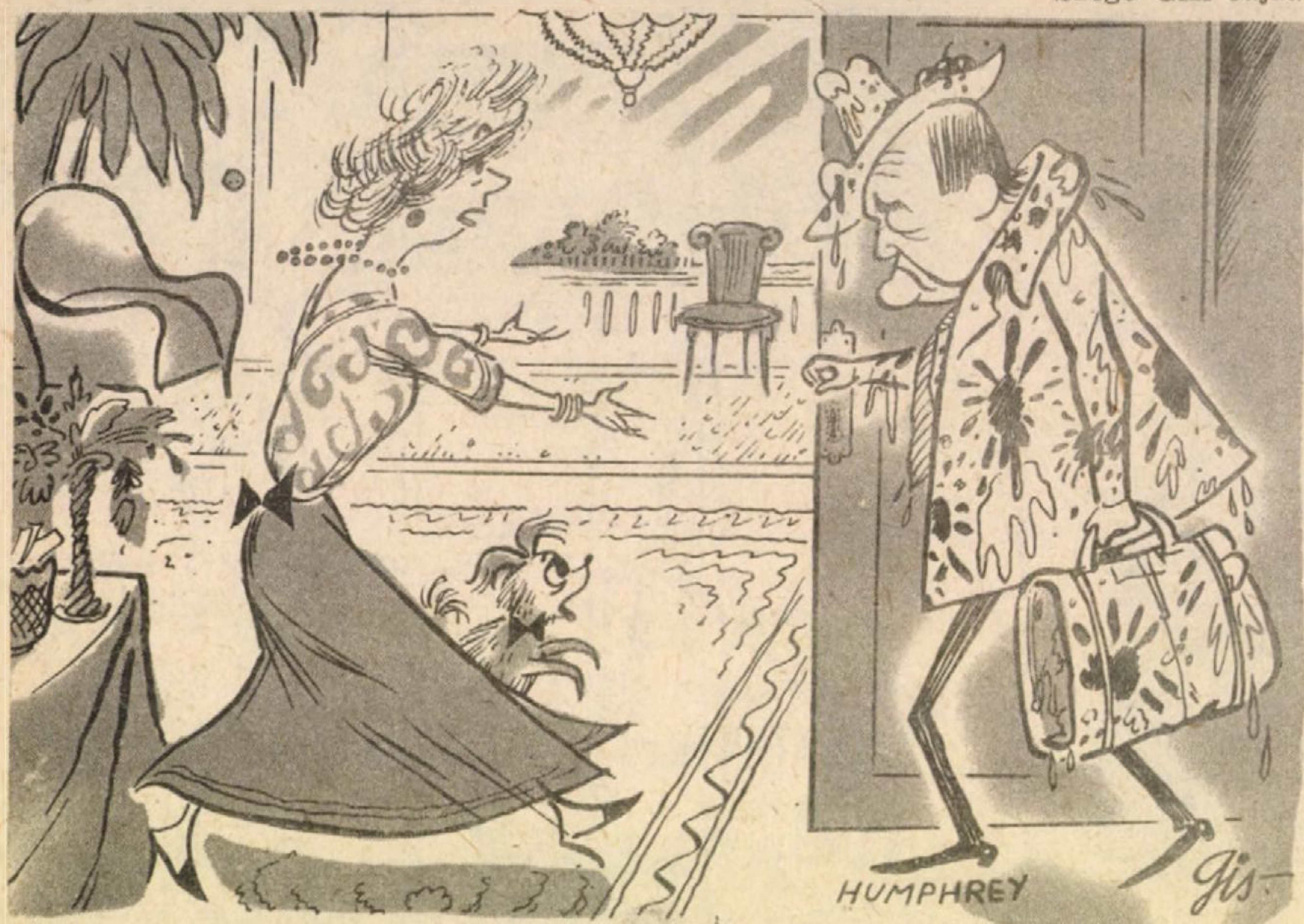
Csömör

– Borzasztóan unom, mindig csak fölfelé bírálni!

Humphrey hazatérése

Szegő Gizi rajza

– Mi szépet hoztál a jó öreg Európából, szívecském? . . .

Kallus László rajza

Juliette Gréco

ENYÉM, TIÉD, ÖVÉ

A Parkban, ahol mint kisgyermekes atya teljesítek szolgálatot, a koravén felnőttek mélabújával figyelem az apróságok társadalmát. Az önfeledten játszadozó emberpalánták között ugyanis fellelhető mindama ellentét csírája, amely későbbi életüket megnehezíti majd. Volt már szerencsém pöttöm stréberekhez, hátulgombolós zsarnokokhoz és a földből alig kilátszó, cérnavékony hangocskájú hisztérikákhoz is.

Persze, tévedés volna azt hinni, hogy minden rossz tulajdonság vele születik a szegény gyerekkel. Nevelés is van a világon! A minap például tanúja voltam a következő esetnek:

Egy három év körüli, szöszke kisfiú a homokozóban játszott. A vödrét telelapátolta homokkal, aztán cirka fél méterrel odább kiöntötte a rakományt. Egy alig fiatalabb kislány elragadtatva nézte a tevékenységet, majd, ahogy az ebben a korban szokás, se szó, se beszéd, kivette a fiúcska kezéből a lapátot, és ő kezdte homokkal megtölteni a vödröt. Az ifjú gavallér jót kacagott a dolgon, és még segített is újdonsült barátnőjének. Látszott rajta, hogy már unta egyedül a mókát. Ám ekkor hirtelen előtoppant valahonnan a fiatalember csinos, jólöltözött mamája, és ráripakodott csemetéjére:

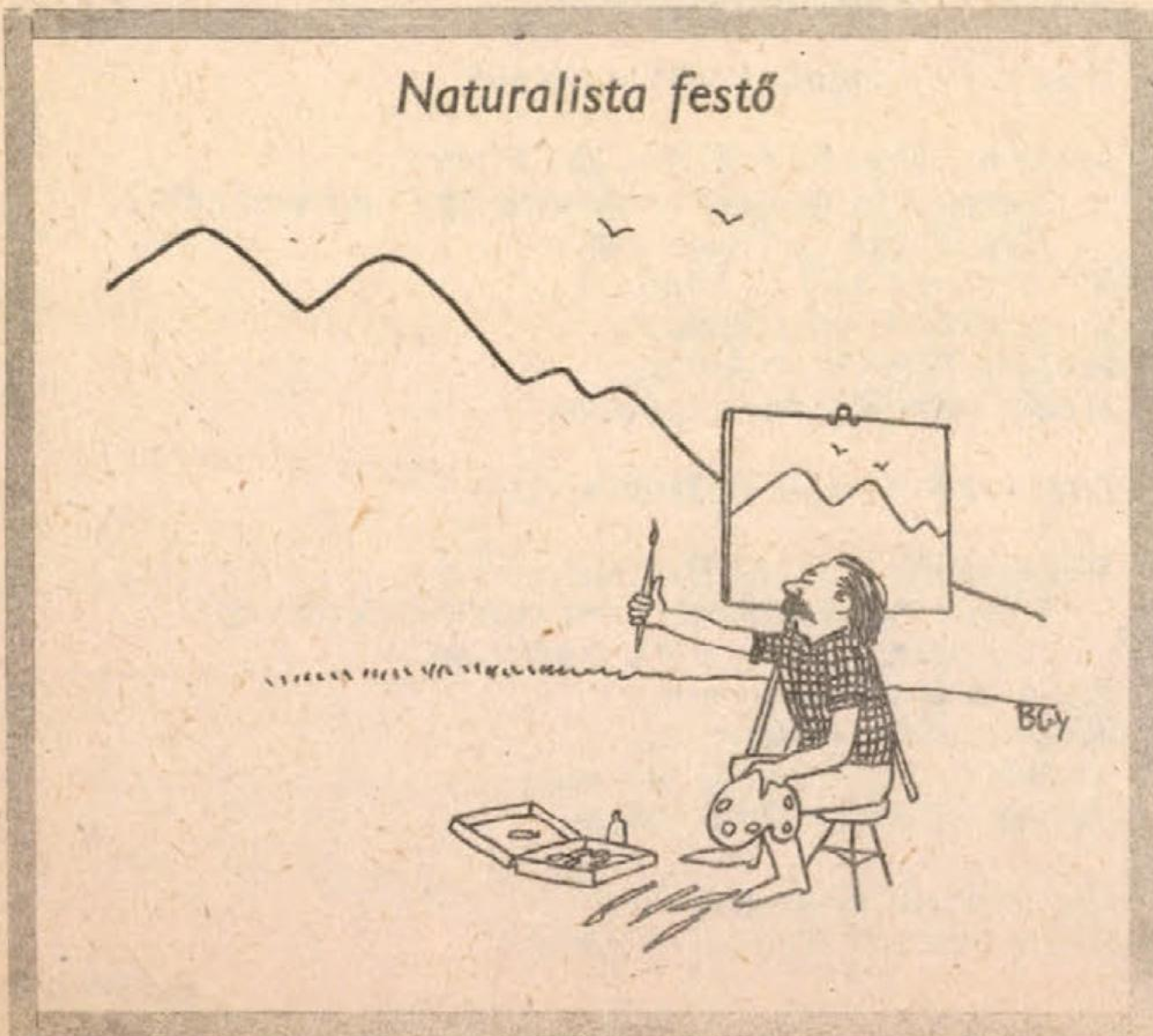
— Hányszor mondjam neked, Zsoltika, hogy senkinek se add oda a lapátodat meg a vödröcskédet?! Ezek a TE játékaid! A kislánynak majd vesz lapátot az anyukája. Ha még egyszer meglátom, hogy odaadod másnak a játékaidat, elveszem tőled! Megértetted, Zsoltika?!!

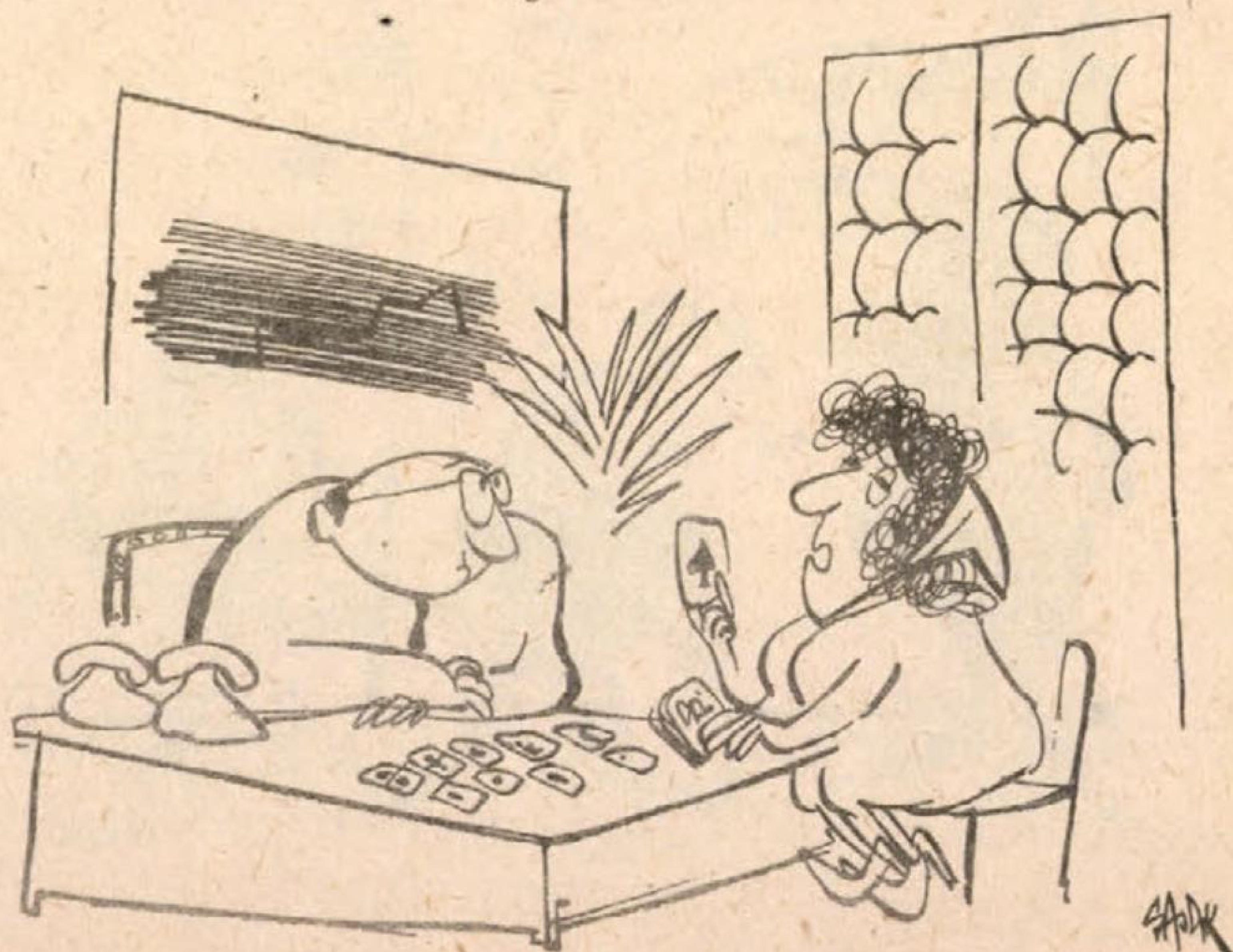
Zsoltika értett a szóból, és legörbülő szájjal kirántotta a kislány kezéből a lapátját, mire az tüstént bőgni kezdett. A pityergés legalább olyan ragályos a kicsinyek között, mint a bárányhimlő. A leányka példáján felbuzdulva rögtön mások is sírva fakadtak. A homokozó hangulata villámgyorsan elromlott. De az elegáns mama tekintete se volt valami rózsás. Lerítt róla, hogy nem csekély fáradság egy ilyen butuska kisgyereket irigységre szoktatni!

Dalmáth Ferenc

Naturalista festő

Jóslat

– . . . és akkor az új gazdasági mechanizmus . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ROSTA ÉS GYÜMÖLCSLÉ

①

Lapunk március 9-i számában Szabó Tibor, az agárdi Gárdonyi Géza Tsz főkönyvelője elpanaszolta, hogy csaknem két éve folyik a hajhúzás a téesz, a MEGÉV (Mezőgazdasági Gépalkatrész Ellátó Vállalat) és a MÁV között, néhány rostalemez miatt. A lemezeket a MEGÉV elküldte a téesz címére, de szállítás közben a MÁV-nál elkallódtak. Bár a téesz nem kapta meg a rostákat, az árát mégis kiperelték a zsebéből. Azóta is hiába reklamálnak: se pénz, se rosta...

Az ügy jogos méltatlankodást váltott ki mindenkiből, aki csak olvasta. Még a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság is felfigyelt rá, és bekapcsolódott az ügy vizsgálásába.

Csupán az érintett szervek őrizték meg hűvös nyugalmukat.

A MEGÉV nem is reagált a cikkre.

A MÁV reagált ugyan, de abban sem volt sok köszönet. Április 12-én, 34 nappal a cikk megjelenése után, a Budapesti MÁV Igazgatóság közölte, hogy az ügyet illetékességből a MÁV Bevételellenőrzési, Visszatérítési és Kártalanítási Hivatalának küldte meg.

Ha továbbra is ilyen lázas igyekezetet tanúsítanak az ügy végleges rendezése és lezárása érdekében – év végére még lehet is belőle valami!

A rostalemezek eredeti értéke 162 forint. A köröttük folyó huzavona – pereskedés, aktagyártás, vizsgálódás – már eddig is ennél jóval többet emésztett fel!

②

Még hó takará el a bérci tetőt, mikor e hasábokon szóvá tettük: a Rákóczi úti Uránia cukrászdában semmiféle gyümölcslé nincs, csak citrompótlóból készült szörppel üdítheti magát a fáradt vándor.

Már nyílnak a völgyben a kerti virágok és a kerti vendéglők – de a VIII. kerületi Vendéglátó Vállalat még mindig nem jelezte, hogy „vette a lapot". Igaz ugyan, hogy a műcitromlét kicserélték málnaszörpre, s hogy az „üdítőitalok" választékát azóta Hubertusszal és vermuttal is kiegészítették, de ez még nem minden. Továbbra is kíváncsiak lennénk rá, hogy miért tartják a haragot a folyékony gyümölccsel, miért nem árusítják a hazai föld áldott gyümölcseinek (például a birsnek, meggynek kajszibaracknak, jaffa-narancsnak) ízes, zamatos nedűjét?

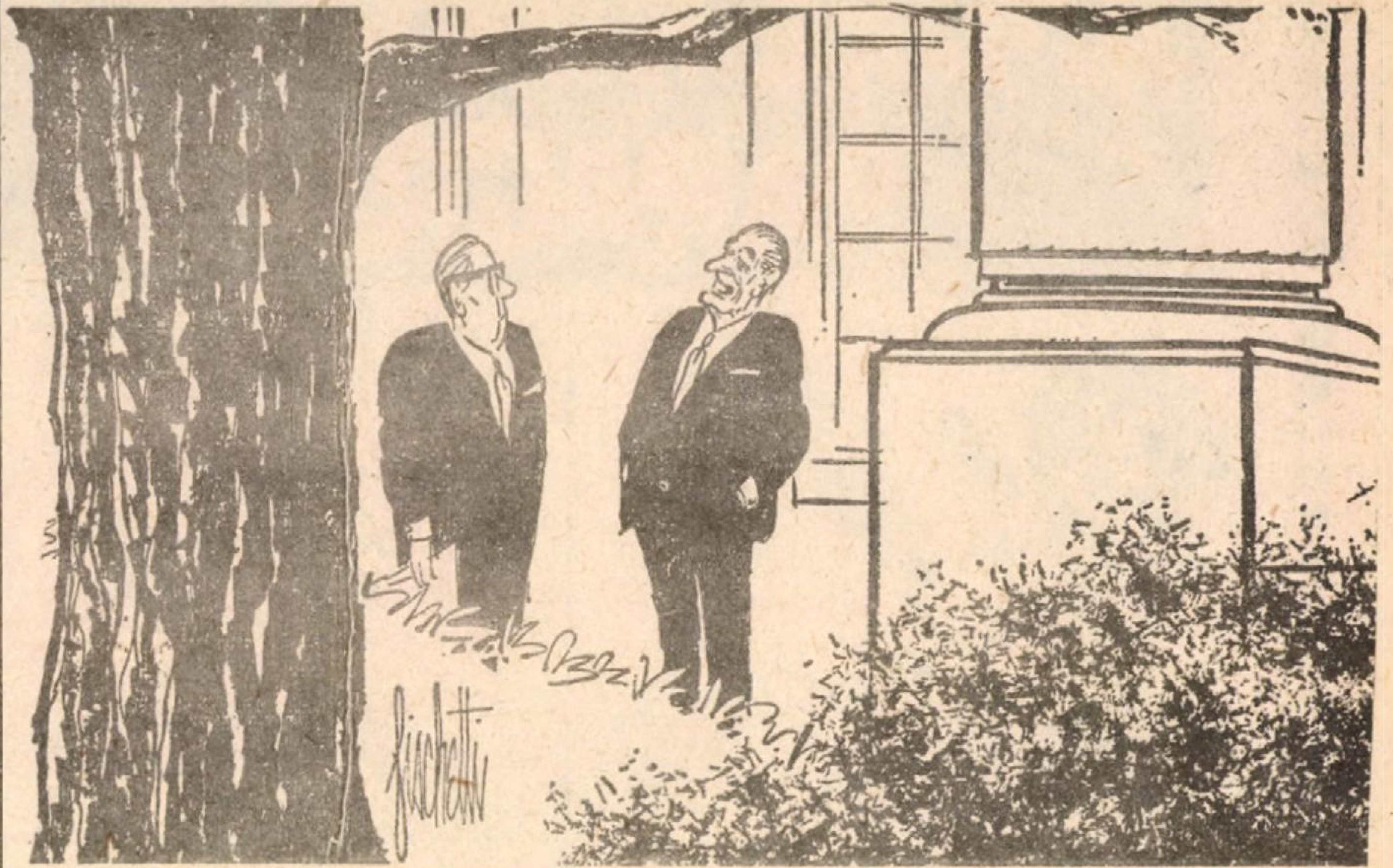
Vajon mi érkezik meg hamarabb: a Vendéglátó válasza a szerkesztőségbe, a lángsugarú nyár – vagy a gyümölcslé az Urániába?

(r. b.)

Növekvő ellenzék

(A New York Herald Tribune-ból)

Johnson: Ahogy most mennek a dolgok, még azt sem merem mondani, hogy itt a tavasz, mert vita robbanhat ki belőle...

A boldogság titka

Évezredek óta kutatják a boldogság titkát bölcselők, vallásalapítók, politikusok s általában mindazok, akik boldoggá akarják tenni a népeket. Törekvésük nem mindig jár sikerrel, s amikor elhatároztam, hogy magam is szorgos kutatásba kezdek, nem éreztem, hogy hiábavaló munkára készülök. Hamarosan arra a megállapításra jutottam, hogy a boldogság titka nem egyértelmű, ezt a fogalmat nem lehet leszűkíteni. A boldogságnak sokféle titka van, s az a szerény eredmény, amelyet eddigi kutatásaim során elértem, semmi esetre sem a teljesség igényével fellépő alaptétel, inkább csak vezérfonal a boldoguláshoz. A magam részéről a következőkben fedeztem fel a boldogság titkát:

Egy pohár víz a Szahara közepén.

Egy szippantásnyi levegő a Holdon.

Egy kapualj záporesőben.

Egy gól az ellenfél hálójában 0:0 állásnál az utolsó másodpercekben.

Egy elért utolsó villamos.

Egy elmúlt fejfájás.

Egy szál deszka hajótörés után.

Egy jó szó félórás szitokózön után.

Egy rövidzárlat unalmas tévé-műsor közben.

Egy tüsszentés többszöri sikertelen kísérlet után.

Egy tábla a fogorvos ajtaján: „Ma nincs rendelés."

Egy megfejtett betűrejtvény, miután lehülyézték az embert.

Egy utolért kalap erős szélben.

Egy megtalált golyóstoll.

Egy rövidlátó kellemetlen ismerős az utcán.

Egy centiméternyi méretcsökkenés csípőben.

Egy rendőr éjfél után sötét hegyvidéken.

Egy ép boka a kettő közül.

Egy csattanós válasz, amely még a vita hevében jut eszünkbe, és nem másnap este.

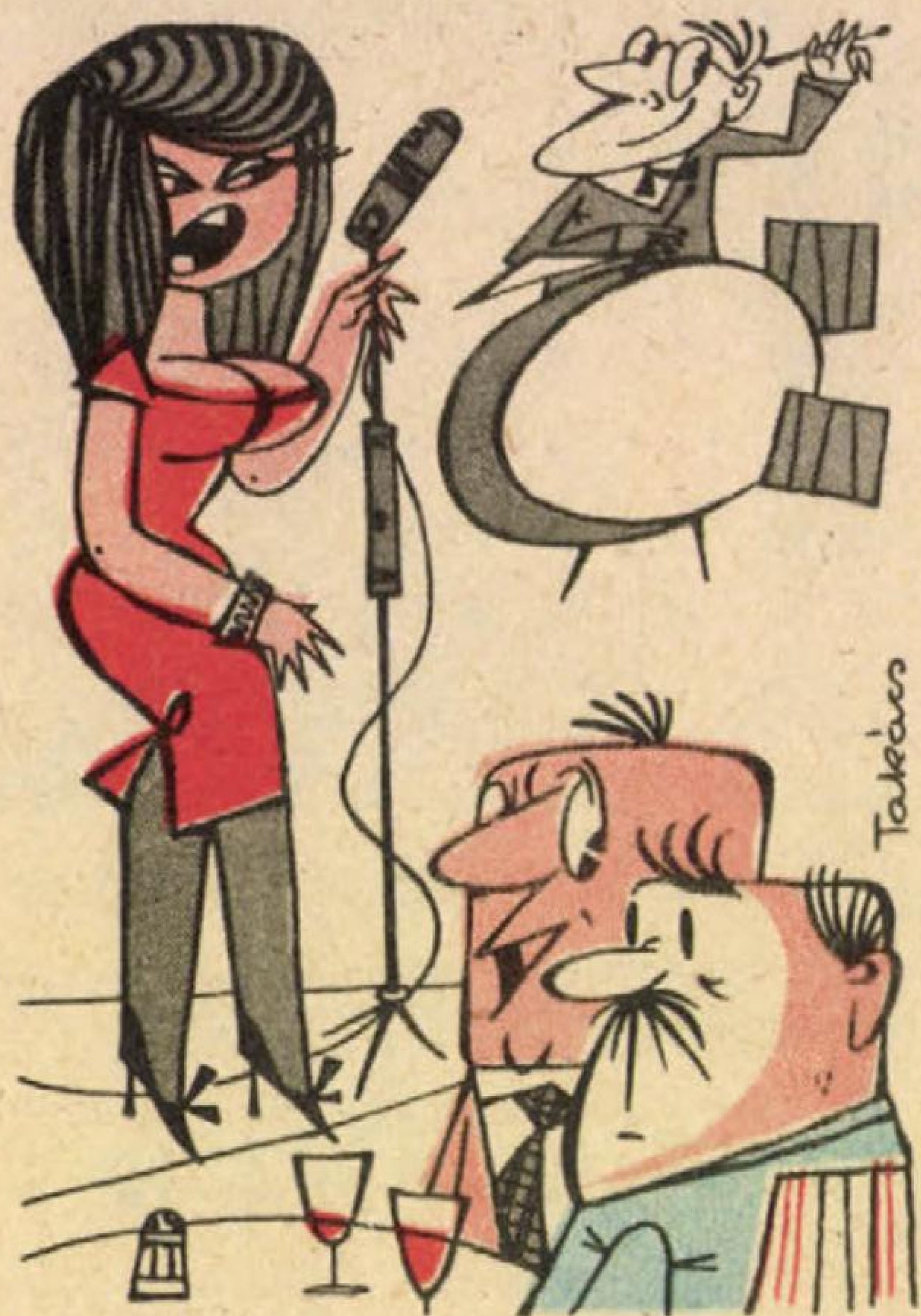
Ez a néhány példa is bizonyítja, hogy a boldogság mindenki számára hozzáférhető, csak megfelelő körülmények kellenek hozzá.

Feleki László

Jól idomított állat

AMIRE NINCS PARAGRAFUS

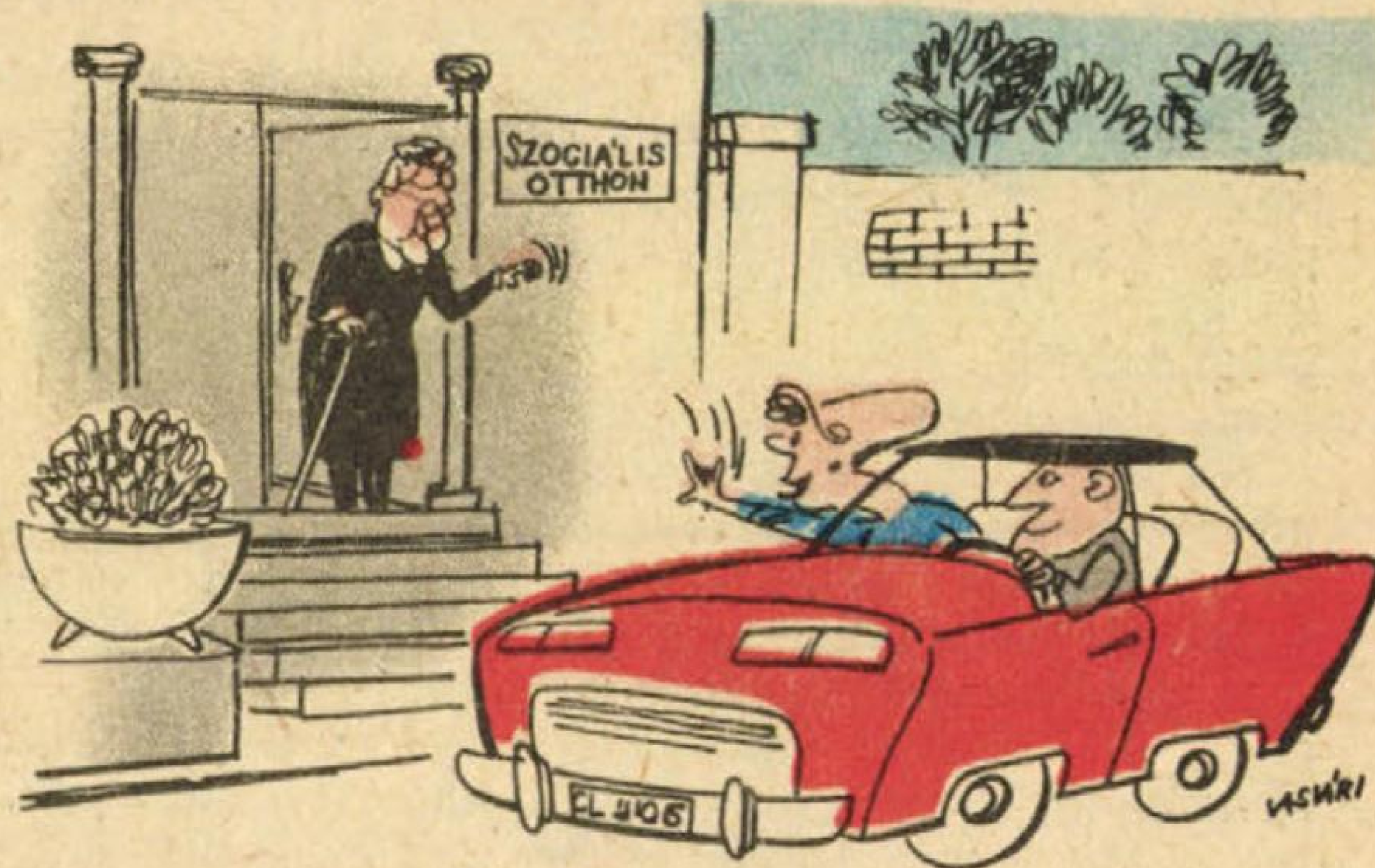
– Uramisten, még egy számot énekel! . . .

– Nyugodtan tegezzél, drágám, azt hiszem, te vagy az öregebb . . .

– Vigyázzon magára, mama, mert jövőre is szeretnénk meglátogatni . . .

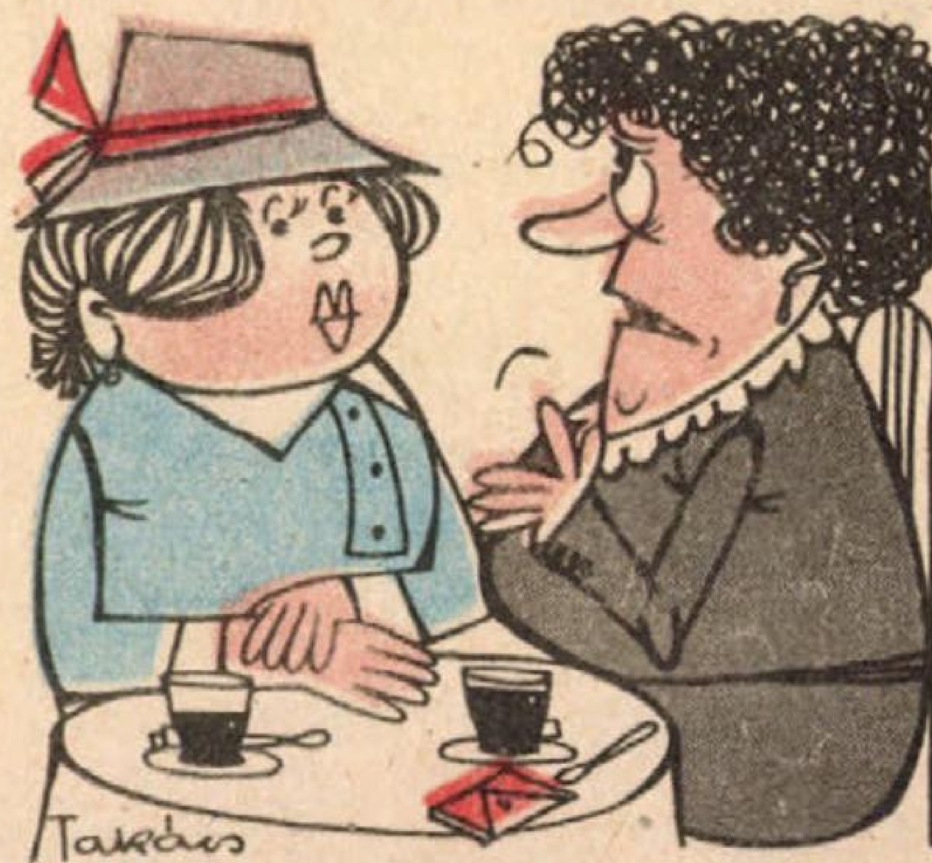
– Nem akarom feltartani a munkájában, de ezt még hallgassa meg! . . .

– Mancika, ha okos lesz, saját kezűleg gépelheti a nevét erre a listára . . .

– Már megint a Pilinckait rágalmazzák!

– Csuda jól élnek, legföljebb egy névtelen levéllel lehetne őket szétugrasztani . . .

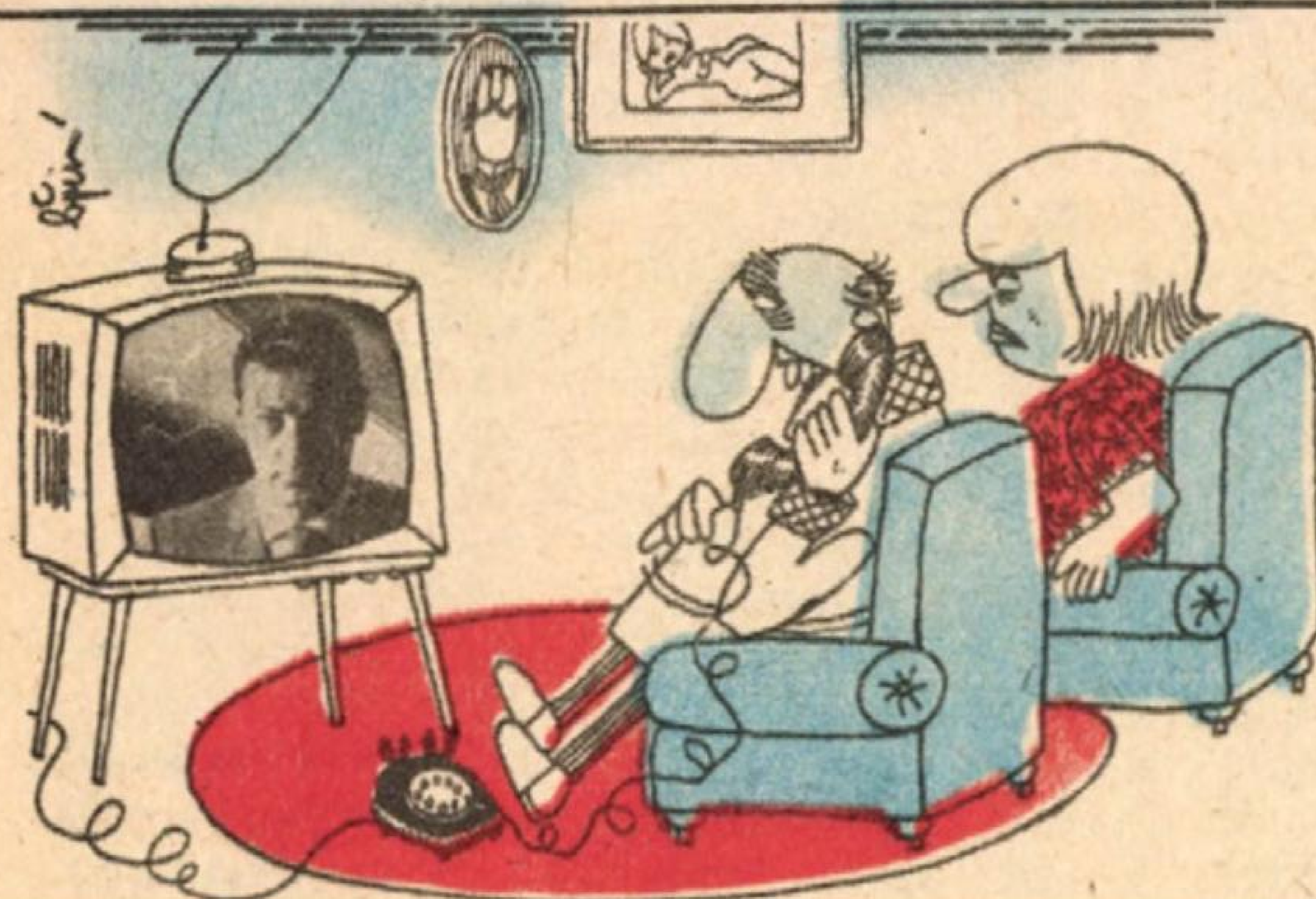
EGY ÖNKISZOLGÁLÓ BOLTBAN

– Felöltözhet a kedves vevő, úgy látszik, tévedtünk . .

– Bezzeg neki még szobrot is állítottak! . . .

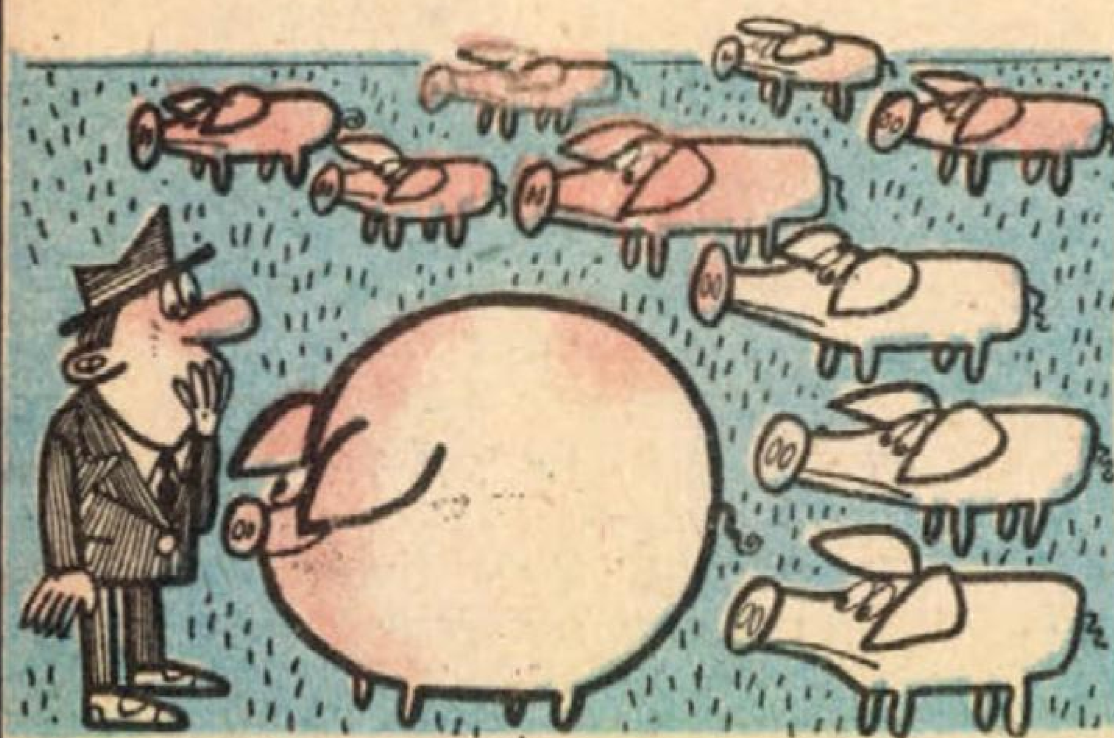

– Halló, főkapitányság! Idegrendszer alapos rongálása miatt feljelentést teszek a tévé-játék írója, a dramaturg és a rendező ellen! . . .

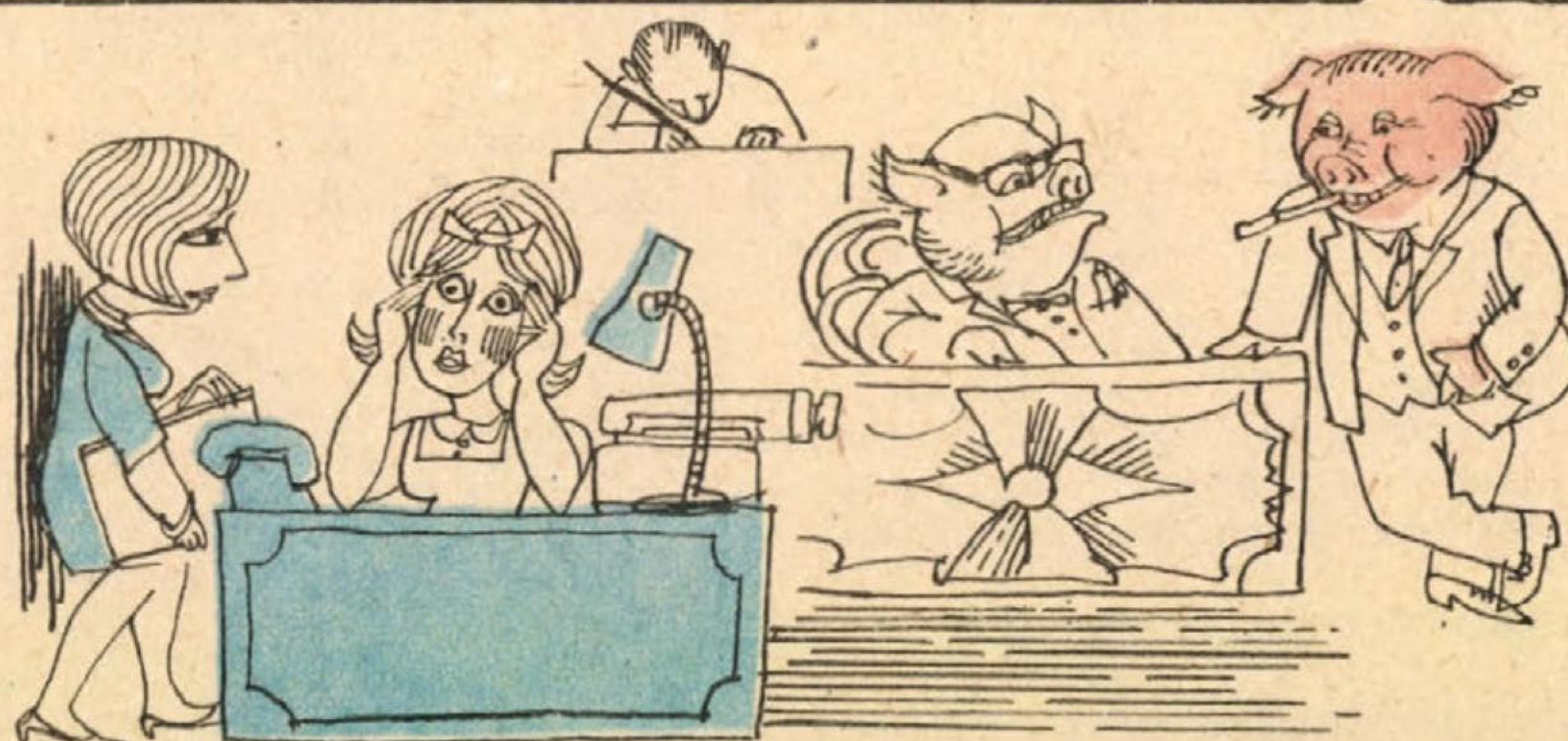

– Hol van az előírva, asszonyom, hogy nekem kell vigyáznom a szobrokra?!

NAIV EMBER

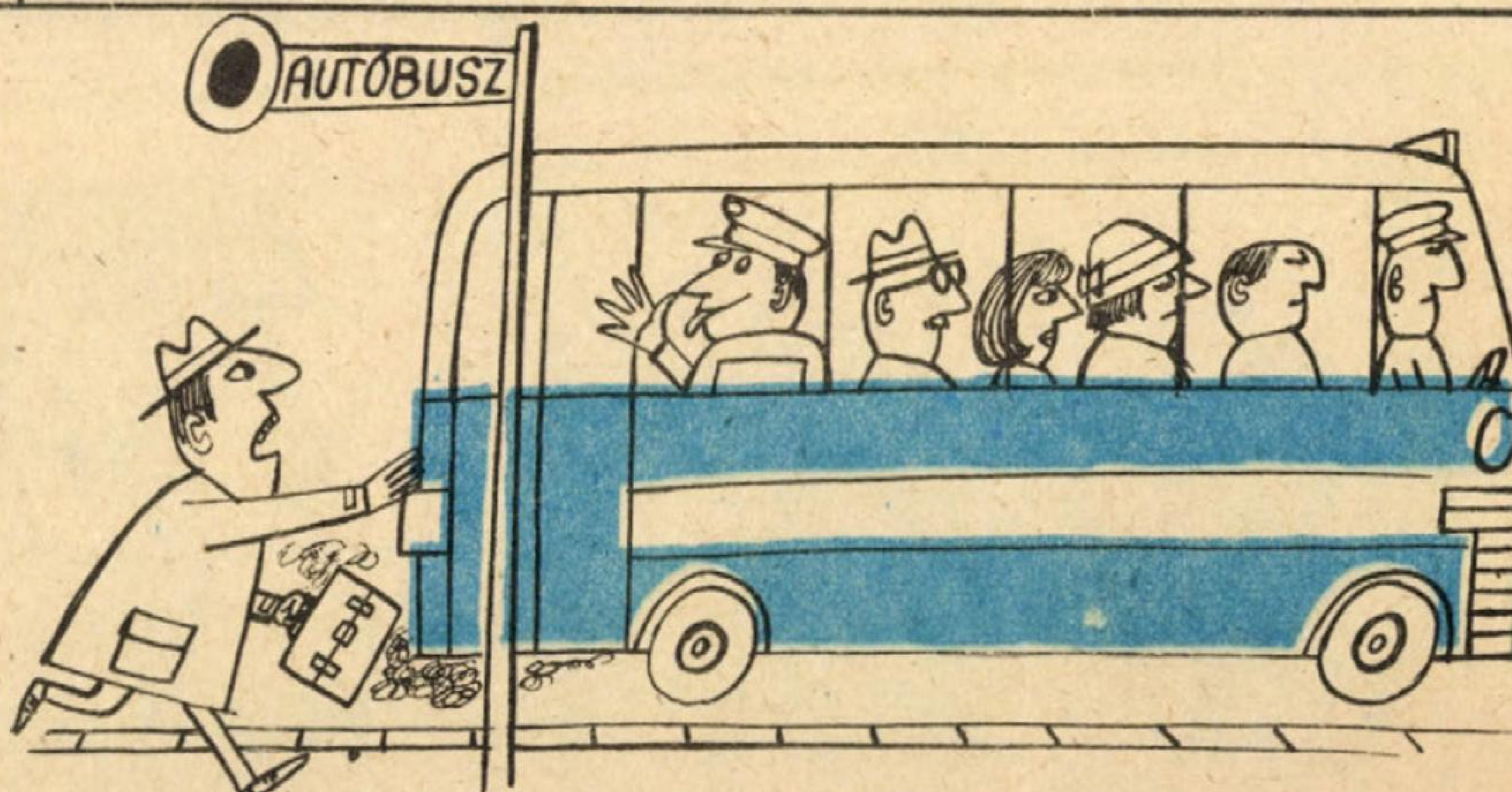
– Vajon melyik a gondozó disznaja?

– Ezek folyton malac vicceket mesélnek.

– Várjunk este 10 óráig, és akkor csendháborítás címén beavatkozhatunk! . . .

– Bee . . . Mégis lemaradt!

GRIGORIJ KAZOVSZKIJ:

Kitaláltam egy anekdotát

Kitaláltam egy anekdotát. Két barát találkozik. Az egyik azt mondja:

– Hallgass ide, ha meghalnék, adnál öt rubelt a koszorúmra?

– Természetesen – feleli a másik. – Hiszen szeretlek.

– Hát akkor add ide most azt az öt rubelt, ha pedig meghalok, ne adj semmit.

Elmeséltem az anekdotát munkatársaimnak. Mindnyájan nevettek. A. Pocsivalov azt mondta:

– Írd le ezt az anekdotát, és küldd el egy folyóiratnak.

Megfogadtam a tanácsot. Elvittem egy szerkesztőségbe, ahol a humorrovat vezetője megnézte és azt mondta:

– Na igen. Sovány dolog. Mi ez? Egyáltalán mi a műfaja?

– Anekdota. Mondjuk: a külföld humorából...

– Mondjuk... De nem megy. Gyenge. Nem mulatságos. Már megbocsásson.

Bántott ezt hallanom, de mit tehettem volna?

Egy hét múlva Pocsivalov ezt kérdezi:

– Elmentél a szerkesztőségbe?

– Elmentem.

– Na és?

Elmondtam neki. Pocsivalov két percig hallgatott, valamin töprengett. Aztán felnevetett, és azt mondja:

– Hát akkor ezt csináld...

Másodszor is elmentem a szerkesztőségbe. A humorrovat vezetője nem ismert meg. Letettem asztalára az anekdotát. Elolvasta, és felkacagott. Sokáig nevetett szipogva, majd megjegyezte:

– Jó! Jaj, de jó! Egyszerűen remek!

Egy hónap múlva megjelent a folyóirat legújabb száma. Az utolsó oldalon látott napvilágot:

A KÜLFÖLD HUMORÁBÓL:

– Hallgasson ide, pán Jankovszkij, ha meghalnék, adna öt zlotyt a koszorúmra?

– Természetesen, pán Kurka – feleli pán Jankovszkij. – Hiszen szeretem önt.

– Hát akkor, drága pán Jankovszkij, adja ide most azt az öt zlotyt, ha pedig meghalok, ne adjon semmit.

Már kezdtem megfeledkezni irodalmi próbálkozásomról, amikor Pocsivalov felkeresett, és azt mondta:

– Pillants ide, mi jelent meg – és a kezembe nyomta a „Zenei képek" című folyóiratot.

Elolvastam:

„Mozart azt kérdezte egyszer Salieritől:

– Hallgasson ide, Salieri, ha meghalnék..."

Magamon kívül voltam. Egyrészt igen kellemes, ha egy nagy ember azt mondja, amit te találtál ki, másrészt azonban kellemetlen. Mintha a nagy embernek nem is lennének saját szavai.

Ez azonban még csak a kezdet volt.

Az „Irodalmi Szemlé"-ben Bernard Shaw azt kérdezte Herbert Wellstől:

„– ...Hallgasson ide, Mr. Wells..."

A „Technika – a gyerekeknek" elmesélte, hogyan kérdezte egyszer A. Humboldt természettudós N. Lobacsevszkijt...

A „Kalász" című folyóiratban Micsurin azt kérdezte... Az „Opera és operett"-ben Saljapin...

Szaltikov-Scsedrin azt kérdezte Nyekraszovtól...

Alexandre Dumas – idősebb azt kérdezte Dumas – ifjabbtól...

Arisztophanésztől Pocsivalovig valamennyi kiemelkedő egyéniség éjszakánként kezdett felkeresni.

Minden áldott reggel rohanok az újságosbódéhoz, és megveszem a legfrissebb folyóiratot.

A zsenik tovább ismételgetik csúf kis történetemet. Pocsivalov jóslata bevált. Klasszikus lettem.

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ILLETLEN KALLANTYÚ

Amikor megvásároltam a Fővárosi Ruhaipari Vállalat szemrevaló harisnyatartóját, még szolid, illedelmes viselkedésű embernek számítottam. Gyanútlanul vittem haza az intim ruhadarabot, bár, mintha előre megéreztem volna, a csatokon himbálódzó műanyag kallantyú első látásra felkeltette ellenszenvemet.

A kallantyú kezdetben makacskodott, nem akart megbarátkozni a harisnyával, minduntalan elhagyta, és dologtalanul fityegett műanyag vázán. Aztán megemberelte magát, és hajlandó volt – bizonyos ideig – rögzíteni a harisnyát. Ekkor, úgy látszik, nézeteltérése támadt a vázzal, mert a továbbiakban azt hagyta el, viszont szenvedélyesen ragaszkodott a harisnyához, és a megható vonzalom betetőzéseként együtt csúsztak le a lábamról. Ilyenkor besurrantam egy kapualjba, a kallantyút összehoztam a vázzal, bokámról visszahúztam a harisnyát, és néhány percnyi munkálkodás után rögzítettem a harisnyát. Egy óvatlan lépés után a kallantyú – mely egy miniatűr bütyökkel kapcsolódott a vázhoz – újra elhagyta munkahelyét, sőt a harisnyát is. Ilyenkor a székek alatt, az utca porában, embertársaim lába körül kotorászva keresgéltem az izgága természetű kallantyút, miközben harmonikázó harisnyámat a könyökömmel tartottam.

Egy heti illetlenkedés után már határozottan idegesített a Fővárosi Ruhaipari Vállalat modernizált gyártmánya. Amikor egy összeszerelési munkálat közben a gumiját is szemügyre vettem, enyhe szédülés fogott el. A gumi úgy megnyúlt, hogy ha férfi volnék, különösebb átalakítás nélkül használhatnám nadrágtartónak.

Kedves Ruhaipari Vállalat! Szeretnék ismét nyugodtan járni, kelni, villamosra, autóbuszra felszállni, úgy, mint régen, amikor harisnyámat lelkiismeretesen rögzítette a régimódi, fémkallantyús harisnyatartó.

Igaz, hogy nem volt olyan tetszetős, mint az új, de nem is kívánta gazdájától, hogy ország-világnak megmutassa.

Deli Mária

Váratlan ügyfél

– Bocsánat, de a titkárnője folyton letagadja...

Örök lógós

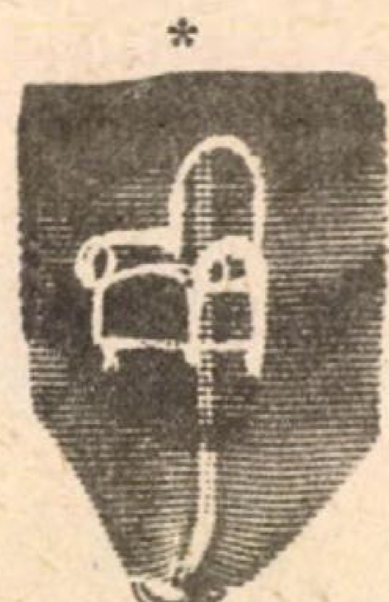
– Ezzel az ujjammal szoktam megnyomni a gombot az automatán.

JUBILÁL A TV

Tíz esztendeje kezdte meg működését a Magyar Televízió.

Az évforduló alkalmával meleg szeretettel gratulálunk a kedves nézőknek példás türelmükért és fegyelmezettségükért.

*

A Türelem Rend, a tölgyfaszékkel

A tévé-adások színvonalát szubjektív és objektív tényezők határozzák meg, valamint a véletlen.

A Szakszofon című tévéjáték megismétlésekor például, minthogy az első tekercs, amely a mű egyharmadát rögzítette, szőrénszálán eltűnt, csak a maradékot vetítették le, botránytól féltek, s kiderült: így volt jobb!

Ki tudja, ha a második tekercs is elkallódik, talán még nagydíjat is nyer valamilyen fesztiválon.

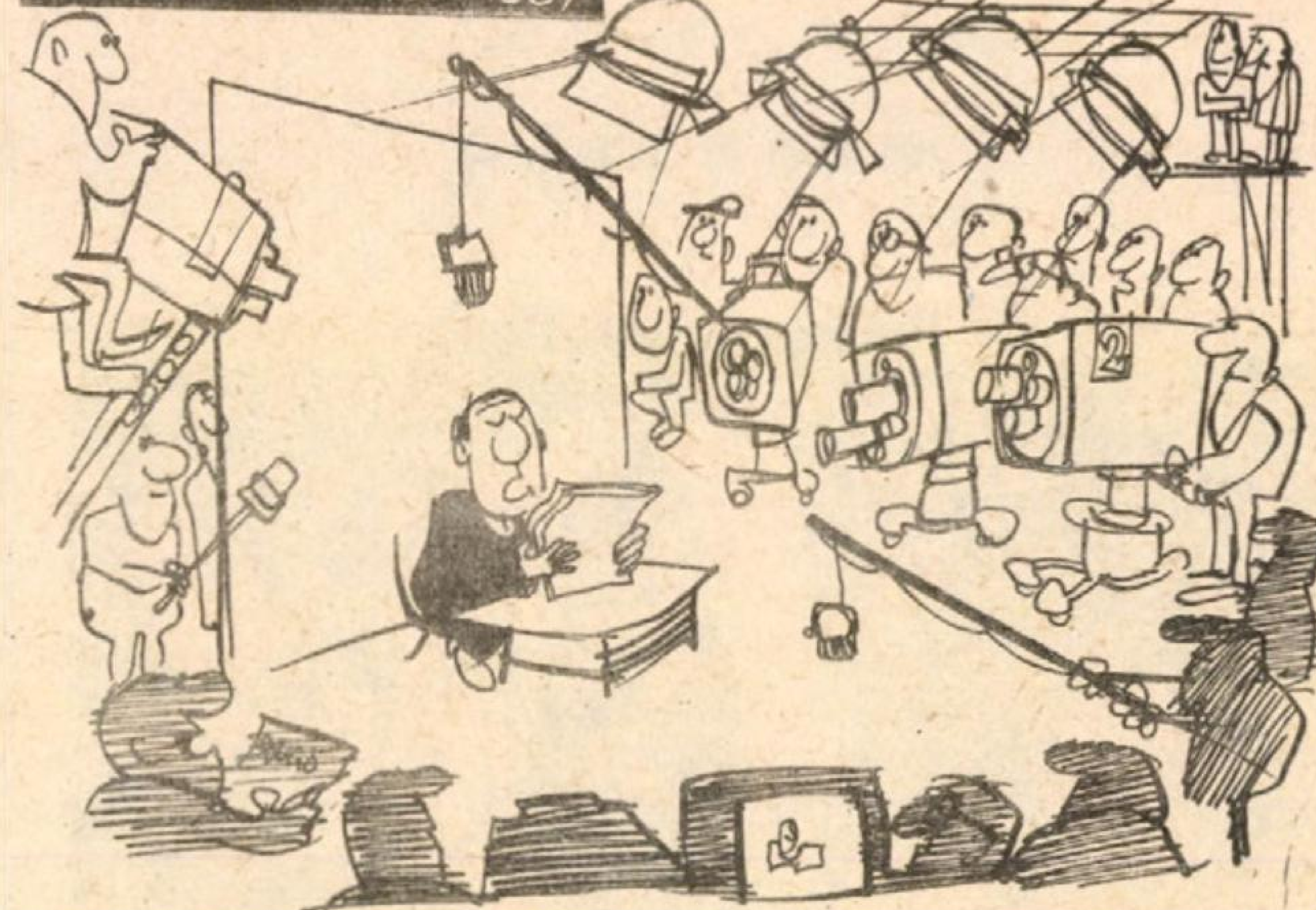
*

A televízió dolgozói, ha szükséges, a gazdag kellék- és díszletraktár segítségével a stúdiókban középkori lovagtermet építenek és rendeznek be, vagy fürdőszobát, vagy tiszti kaszinót, eszpresszót, revüszínpadot, mindent. Viszonzásul az ő számukra is fel kellene építeni egy üzemi étkezőt, hogy a jelenlegi albérleti rendszerű és vontatott étkeztetésük megszűnjék.

*

A TELEVÍZIÓ FEJLŐDÉSE

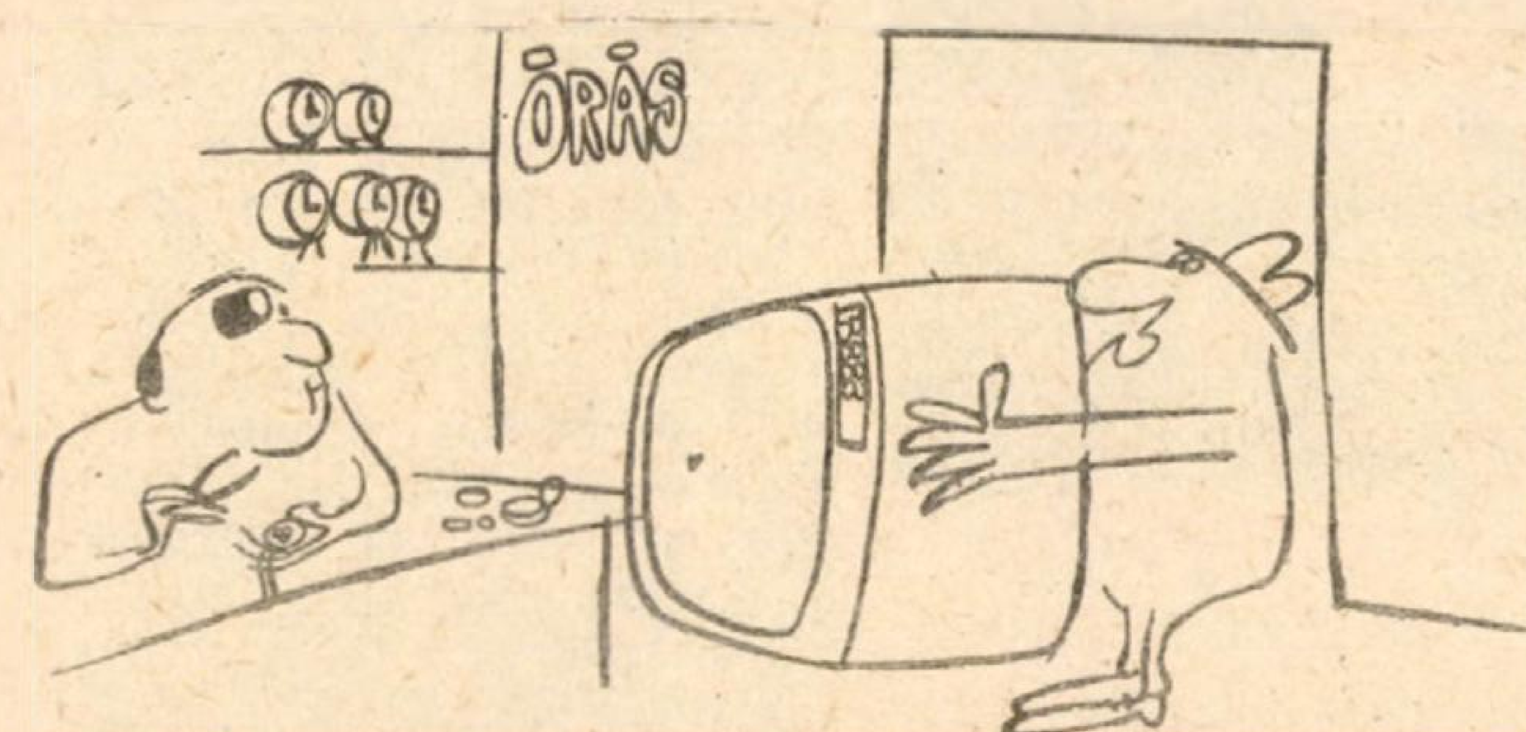

Néha, gyakran, sűrűn, többnyire, állandóan. Mindenki úgy szidja a tévét, ahogyan szükségét érzi. A panaszok néha, gyakran... stb. jogosak, de a Magyar Televízió vitathatatlan érdeme, hogy rendkívüli erőfeszítésekkel mindig valami újat, változatosat igyekszik nyújtani nézőinek.

Többek között meghatottan emlékezünk a Patkányfogó című film televíziós vetítésére, amikor is oly művészi módon keverték össze a tekercseket, hogy maga Zola sem ismerte volna ki magát a történetben.

*

– Valami baj van a készülékemmel. Folyton késik a műsor!

A Tévé-Híradó egyik munkatársától hallottuk:

– Operatőr kollégámmal lóhalálában vágtattunk ki a ferihegyi repülőtérre, mert ott ünnepélyesen fogadtak valakit, valahonnan. Minthogy a vendéget egyikünk sem ismerte, kézenfekvő volt, hogy a gépből kiszállók közül azt kapjuk majd lencsevégre, aki elöl jön, magabiztosan mosolyog, és virágot kap az úttörőktől.

Így is történt, megörökítettük az utókor számára D. Béla Wesselényi utcai kárpitos kisiparost, aki anyósát látogatta meg Bécsben. Tudniillik ő jött elöl, és olyan magabiztosan mosolygott, hogy még a rutinos úttörőket is megtévesztette.

*

Veszélyes a televíziós bemondók, riporterek munkája. Egy alkalommal a stúdióban alligátor kergette meg Szepesi Györgyöt, Vitray Tamás egy ifjú medve elől menekült, egy ízben még oroszlán is ellátogatott a műtermekbe. A bemondók, a riporterek mégis legjobban a „bakiktól" félnek. Íme néhány díszpéldány:

„Kedves nézőink, dr. X. Y. beszélt a veleszületett rendellenességekről."

„A mérkőzés eredménye 2 : 2 volt a Ferencváros javára."

„A pályán, sajnos, egészen elharapódzott a játék."

„A kiállításon több gázrezsőt is bemutattak."

„Európa Kuka mérkőzésen..."

(Kürti—Sajdik)

AZ EGYETLEN MŰSOR, AMELY MINDEN IGÉNYT KIELÉGÍTENE

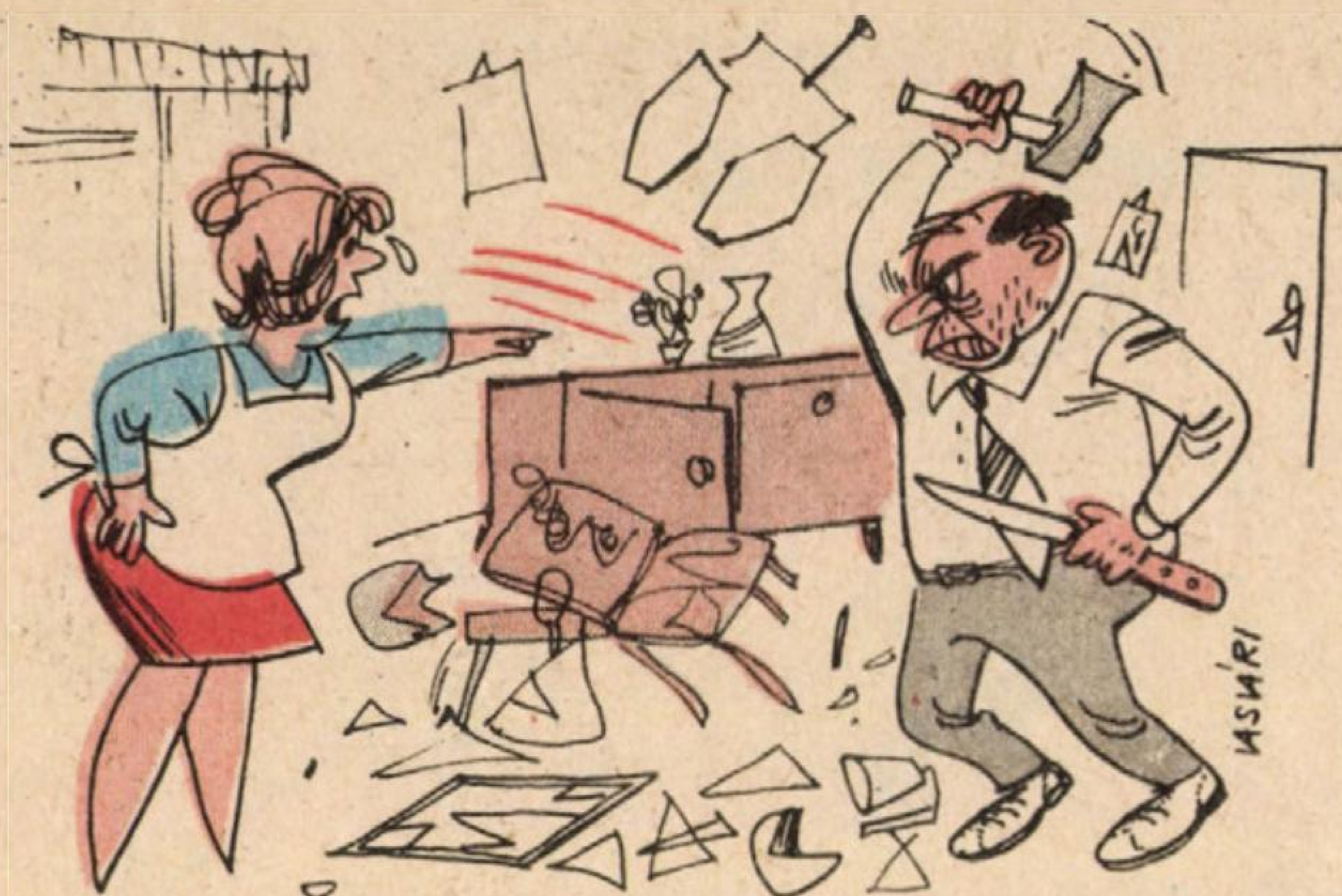

MENTSÉG

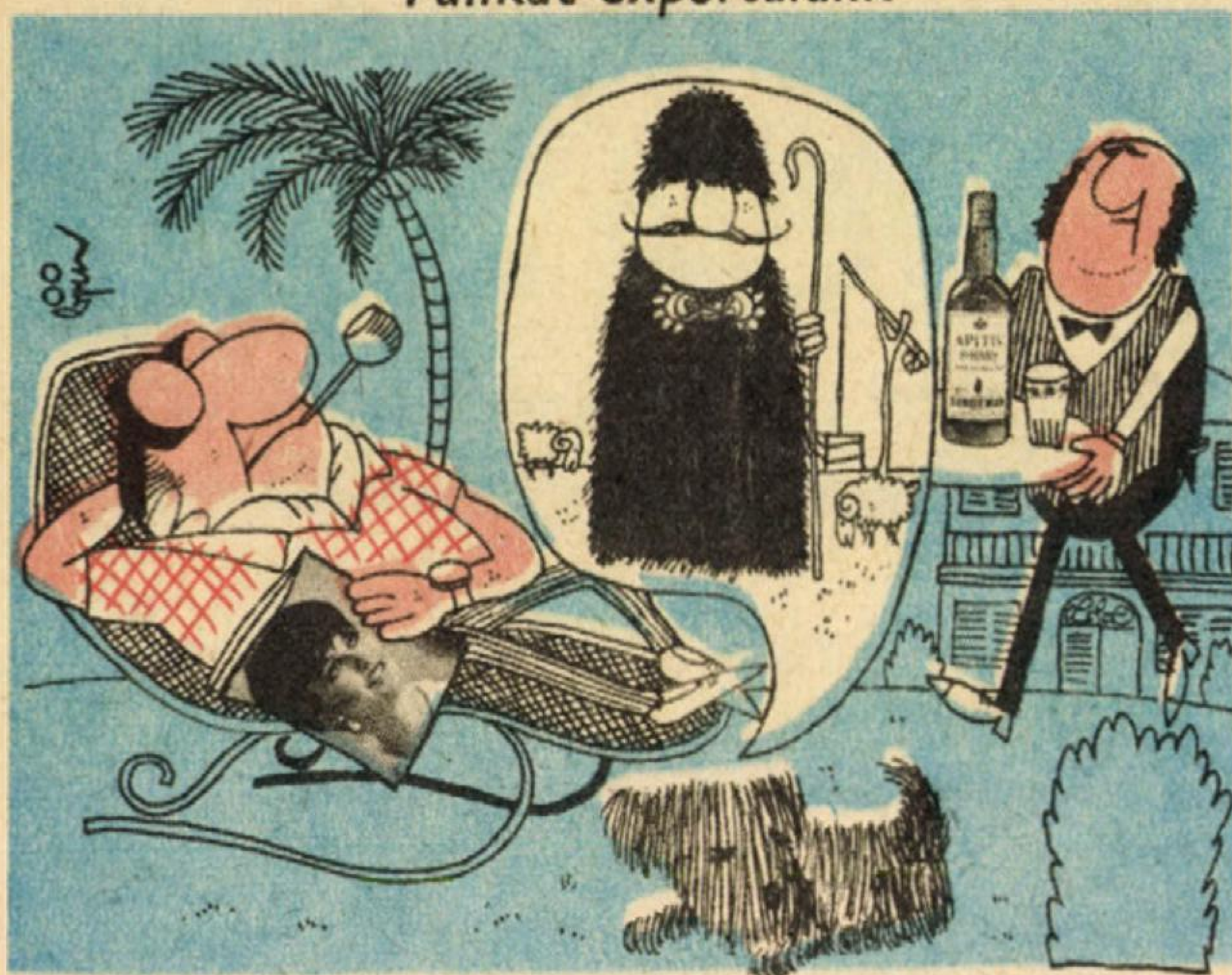
Válóper előtt

– De a nevedet viselni akarom! . . .

Pulikat exportálunk

Honvágy . . .

Érdekes álmom volt. A szónok feltette a kérdést:

– Mert mit akarok én ezzel mondani?

Majd kis szünet után hozzátette:

– Fene tudja!

*

Jellemzés egy ismerősről:

– Ilyen ostoba alak hogy lehet ennyire kiszámíthatatlan?

*

Nekem az a fő kifogásom a táncdalszövegek ellen, hogy túlságosan pesszimisták, borúlátók. Egyik-másik csupa bánat, szomorúság, lemondás, elmúlás, dac, búcsú. Nem leszek a játékszered, vedd a cuccod és menj, isten veled, édes Piroskám . . . Mintha csak maga Schopenhauer írta volna ezeket a könnyben ázó szavakat, amelyek azt példázzák, hogy az élet szenvedés. Mennyivel megnyugtatóbb lenne például az említettek közül az utolsó dal ezzel a szöveggel: „Isten hozott, édes Piroskám, rajtad kívül nincsen csinos lány . . ." Igaz, az eredetiben is történik felhívás arra nézve, hogy helyes lenne észhez térni, de csak a dal végén, s könnyen lehetséges, hogy arra már késő lesz, s az elhagyott Piroska közben maga ellen fordítja a gitárt.

f. l.

Tovább tanulhatnak a rabok

Várnai György rajza

– Maga nem készült, büntetésből be fogom zárni! . . .

KOZMIKUS SZERELEM

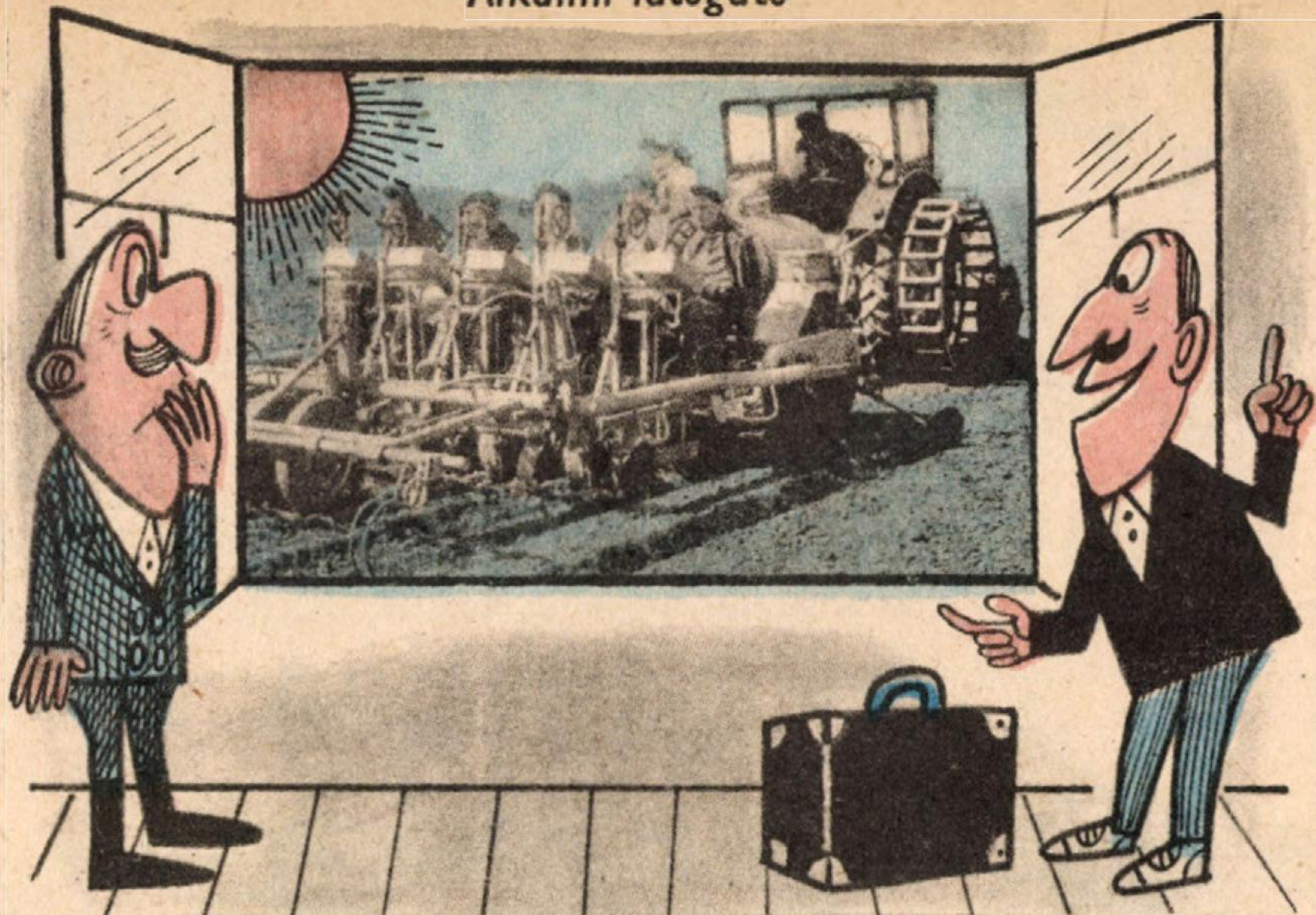
Kamasz fiam bulira vágtat, mert
távoli csillag vonzza őt:
kutató szemével felfedezte
egy csitri Vénuszban – a nőt.

Pályára állván, csak kering körötte,
súlytalan állapotban van . . .
De én félek, hogy ama csillagra
előbb, vagy utóbb, de rázuhan.

Kondenzcsíkot fúj párázó szája,
nem néz körül, csak nagy néha,
s úgy húz, mint egy hús-vér hajójú
hormonhajtású rakéta.

Bedő István

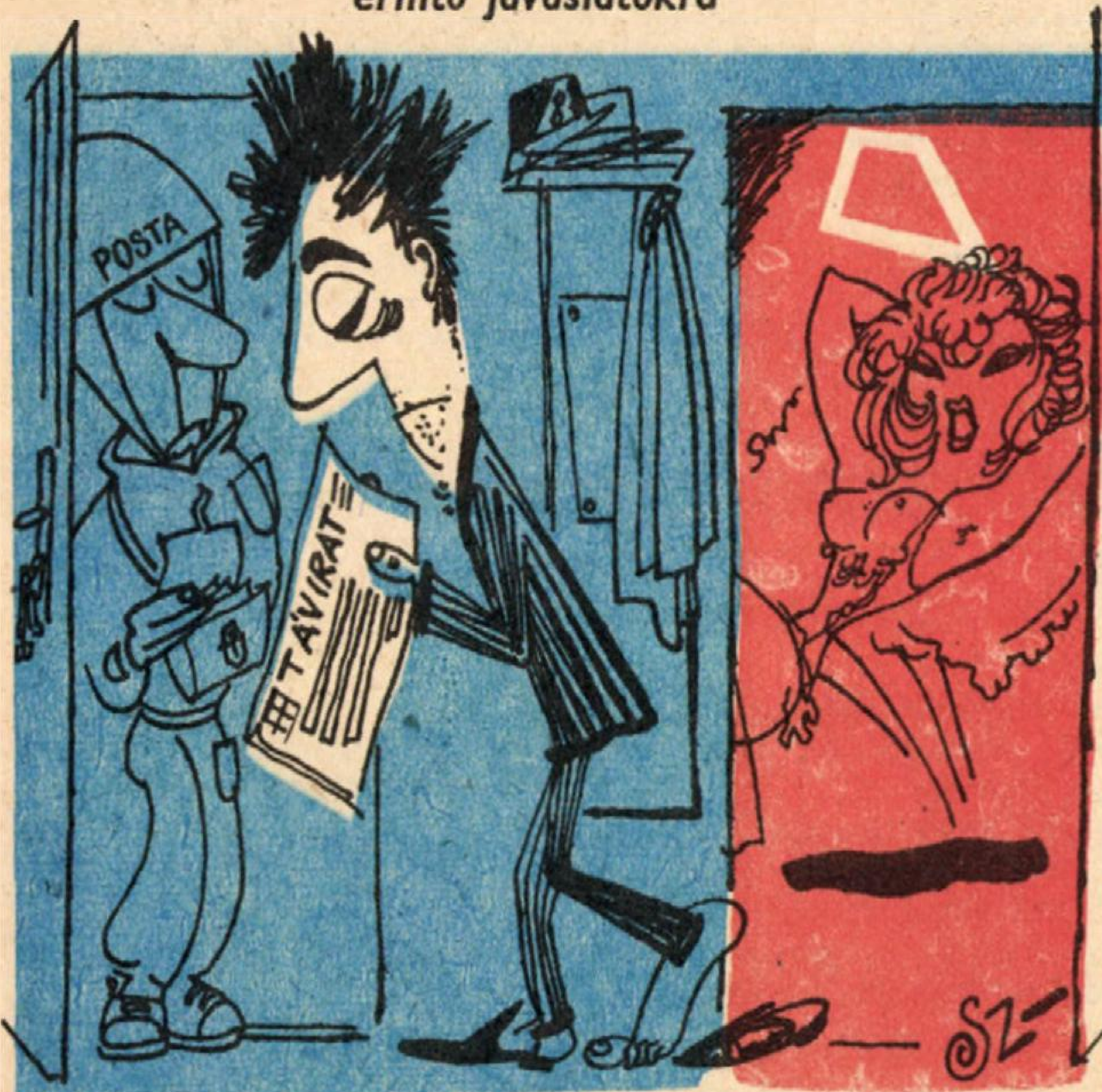
Alkalmi látogató

Fülöp György rajza

– Csak így tovább, fiúk! Ha ilyen szépen fejlődik a téesz, még néhány év, és visszajövök . . .

Gyorsan és érdemben kell válaszolni a közügyeket érintő javaslatokra

– Mi az, drágám?
– Gyors választ kaptam, hogy 1978-ban érdeklődjem!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy idős néni azt mondja a kis Jancsikának:

— Jancsika, kapsz tőlem egy puszit.

Jancsika ránéz, és megkérdi:

— Jutalomból vagy büntetésből?

*

A sebésztanár vizsgáztatja a medikust, és a bonckésével a saját szívére mutatva, azt kérdi tőle:

— Mondja meg nekem, hova jutna abban az esetben, ha ezen a helyen négy centiméter mélyen beleszúrna?

A medikus rövid habozás után kiböki:

— A börtönbe.

*

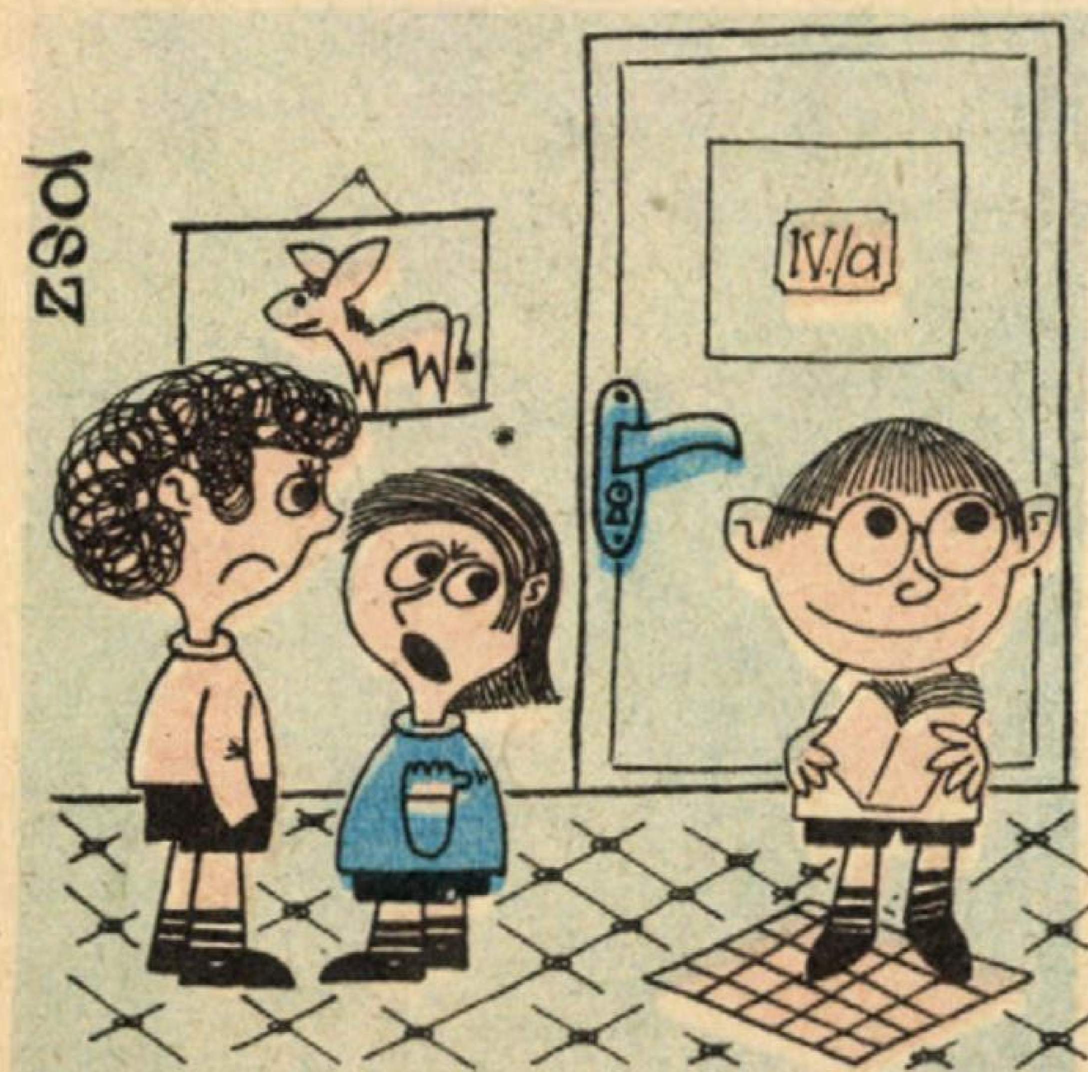
— A fösvény emberekről beszélgetnek egy társaságban. Valaki elmondja:

— A legfösvényebb ember, akit én ismertem, az a Prepatics volt.

— Miért?

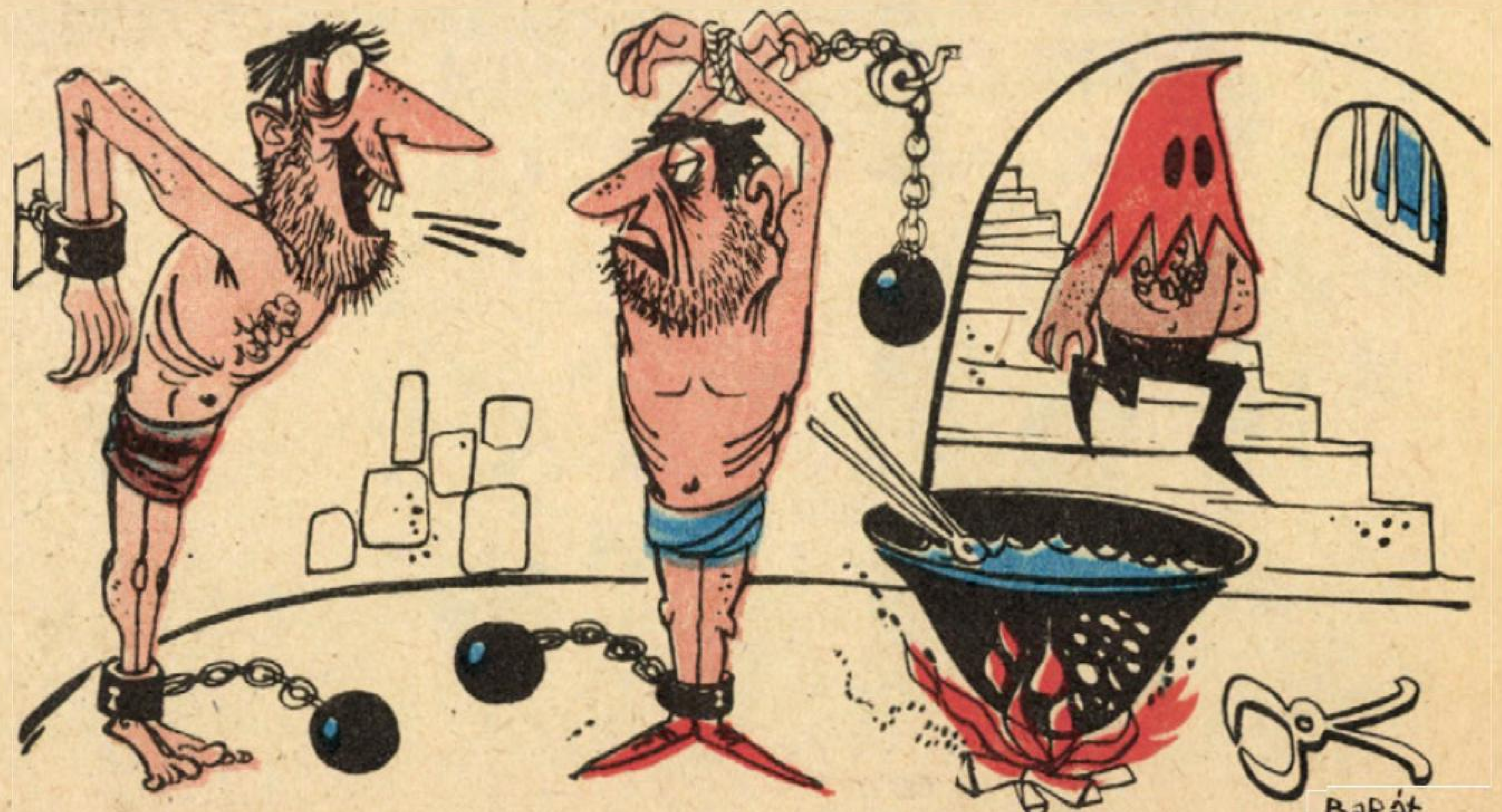
— A halálos ágyán végrendeletet csinált, és mindent saját magára hagyott.

Gyanú

– Mit gondolsz, a Kovácsnak miből telik ötösökre felelni?

Jó buli

– Semmi baj, öregem, ez nekem legalább két hét táppénzes állományt jelent.

Korszerű vetőkártyák

Várnai György rajza

EGYENRUHÁT az újságíróknak!

Évek óta foglalkoztat a probléma – és gondolom, nemcsak engem –, miért van az, hogy a sajtóból, a rádióból és a televízióból úgyszólván nap nap után értesülünk közéletünk visszásságairól, kereskedelmünk hiányosságairól, hivatalaink packázásairól.

Engem – és gondolom, nemcsak engem – csöppet sem nyugtat meg az afféle magyarázat, hogy „istenkém, emberek vagyunk", „polgári csökevény", „a hivatal szüli a bürokráciát" stb.

Én – és gondolom, nemcsak én – évek óta próbálom megfejteni, mi lehet az a központi ok, amely ezt a sok újságcikket szüli. Mert ilyen általános, de legalábbis gyakori jelenségnél mindig van valami központi ok.

A minap végre a véletlen segítségemre volt. Dolgom akadt a Nagy Hivatalban, ahol egy ablak elé utasítottak. Az ablak fölött tábla lógott, amely figyelmeztetett, hogy kopogással ne zavarjak, szólítanak. Alatta azt is közölték, hol található a panaszkönyv.

A tábla egyből megnyerte tetszésemet. Ez igen, ez a demokrácia, ha nem tetszik valami, mehetek panaszkodni, meg is mondják, hová. Egyelőre nem mentem. Vártam. Harmadmagammal. Két társam közölte, ők már fél órája várnak.

Végül nyílt az ajtó, s mi, folyosói ácsorgók, hallhattuk, hogy milyen örömteli, vidám a hivatalbeli dolgozók élete. Az ajtón kijött egy köpenyes, s elsuhant mellettünk. Öt perc múlva visszajött büfébeli holmikkal. Elkaptam. Dühösen rám pisszent, és az ablakra mutatott. Én az orra alá nyomtam az ügyiratomat.

Testcsellel akart kitérni előle, de véletlenül ráesett tekintete arra a rubrikára, amelyben foglalkozásomról nyilatkoztam. Felháborodása mosolyba simult, kedvesen gügyögve kezembe nyomta a büfébeli ezt meg azt, s elviharzott a papirosommal, amelyet fél perc múlva a szükséges pecséttel ellátva hozott is vissza.

Meglepetésemben nem tudtam mozdulni az ajtótól. Szerencsémre. Ekkor hallottam ugyanis a választ arra a problémára, amely évek óta foglalkoztat engem – és gondolom, nemcsak engem.

– Miért nem hordanak egyenruhát az újságírók – sóhajtott odabent a köpenyes –, most majdnem bejöttem a csőbe.

Hát igen, kérem, ez lenne a megoldás. Egyenruhában kellene járniuk az újságíróknak, hogy tudja az a szegény dolgozó, kivel áll szemben.

Az egyenruhának természetesen rikító színűnek kellene lennie, sőt célszerű lenne az újságíró veszélyessége szerint többféle színt rendszeresíteni. A humoristák, ezek a gonosz vérszopók, akik egyenest vadásznak az emberi gyengékre, viseljenek élénk piros mezt, fejükön sárga forgó villogóval, esetleg szirénázzanak is.

A riportereknek megfelelne a ciklámen színű árnyalat csörgősipkával, a képes hetilapok munkatársainak rózsaszín ruhát javasolok, a jobb gomblukban csicsergő madárral.

Remélem, hogy ezt az egyszerű és nagyszerű ötletet fontolóra veszik az illetékesek.

Sólyom László

Repülőjárat Budapest és New York között

– Viszek egy kis friss rétest a fiamnak...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉRTHETETLEN INTÉZKEDÉS

A napokban hivatalos ügyben Debrecenbe kellett repülnöm. A repülőtéri buszjáratra szokásom szerint a Nagyvárad téri megállónál szálltam fel, minthogy az gyorsabban érhető el a lakásomról, mint a Dorottya utcai végállomás. A kalauznőnek azonban hiába adtam át a repülőjegyemet, hogy letépje róla az „Autóbuszjegy" feliratú szelvényt: kijelentette, hogy másik jegyet kell váltanom, mert néhány nappal ezelőtt kiadott intézkedésnek megfelelően, csak attól fogadhatja el ezt a szelvényt, aki a Dorottya utcai végállomáson száll fel.

Nem lenne értelme ezen intézkedés ellentmondásosságát itt részleteznem, beszél az önmagáért is. Elég az hozzá, hogy nem lett veszekedés a dologból, ugyanis a hangnemünkben — mármint a kalauznőében és az enyémben — megnyilvánuló kölcsönös tisztelet meleg barátsággá fokozódott, amikor rájöttünk, hogy lelki rokonok vagyunk, minthogy egyikünk se érti ezt az — egyébként sehol közzé nem tett — intézkedést.

Hortobágyi Gábor
Bp., XIV., Szentmihályi út 36.

bemutatjuk Neanderinit

Imádom Neanderinit, a kései kőkorszak kiemelkedő zenetitánját! Ah, micsoda robbanékony tam-tam egyvelegeket, eredeti sípcsont szólókat, velőtrázó variációkat szerzett, ah!

És milyen szerencsém van, a rádió éppen most ad ízelítőt művészetéből, amikor otthon vagyok, háziasan heverészve díványomon.

A műsort vezeti, hallom – ki is? Nem érdekes, ide azzal a Neanderinivel. Tralala! Ó, hogy is van az a démoni oktett? Bivalyüvöltés az éjszakában? Imádom a zenét.

Na, mindegy, mit is mondasz eddig, barátom?

„Neanderini, a szegény tűzcsiholó harminchatodik fia, korán meglátta a társadalmi összefüggésekben rejlő ellentéteket, a törzsi misztikum..."

Halló, uram, olyat mondjon, amit még nem tudok, persze, persze, és tízéves korában feleségül vette a vajákos térdig sánta lányát! Jó, jó, de halljuk a zenét!

„Első zenei élménye az erdei dorongpárviadal lehetett, a recsegő koponyák diluviális felhangjai, az éterizált sikolyok nemes pátosza..."

Nemes pátosz, ezt is tudom, tűnj el, és jöjjön Neanderini! Ah, hogy is van az a tébolyító nászdal, Maflanka sóhaja, bimbam-bum ... – Ah!

„... és amikor agg mestere, Méznyaló, a muzikális barnamedve..."

Hát ezt nem lehet kibírni – katt –, addig is elzárom, míg jön a zene! Majd kinyitom, ha cirka hangolni kezd a zenekar.

Egy perc, két perc, három perc, tíz perc. Úgy gondolom, már eleget beszélt – katt – ... ó, trallala, az a vehemens korai vonósötös. „Vonaglás az iszapban."

„Az előbb hallott kórusban benne remeg a titokzatos erdők zúgása, az elhagyott mammuttanya zengő fájdalma..."

Katt – addig is, amíg jön a zene, nézzük csak az újság rendőri híreit, az éppen idevágó kiegészítő olvasmány!

„Két bal lábbal lépett le a 42-es villamosról Levente Kamilné, háztartásbeli; súlyosan megsérült."

„A CB 44–24 rendszámú gépkocsi vezetője, Gereben Gere, 15 éves tanuló..." Fantasztikus, az ellentétek országa vagyunk, de talán már újra van zene – katt.

„Érezhető a nehéz páfrányillat, a rövid akkordok szaggatott lélegzete" – katt!

„... 15 éves tanuló, jogosítvány nélkül vezetett, és beleszaladt egy italboltba. Sebesülés nem történt, csupán néhány részeg józanodott ki az ijedségtől."

Katt – de már csak lesz zene?

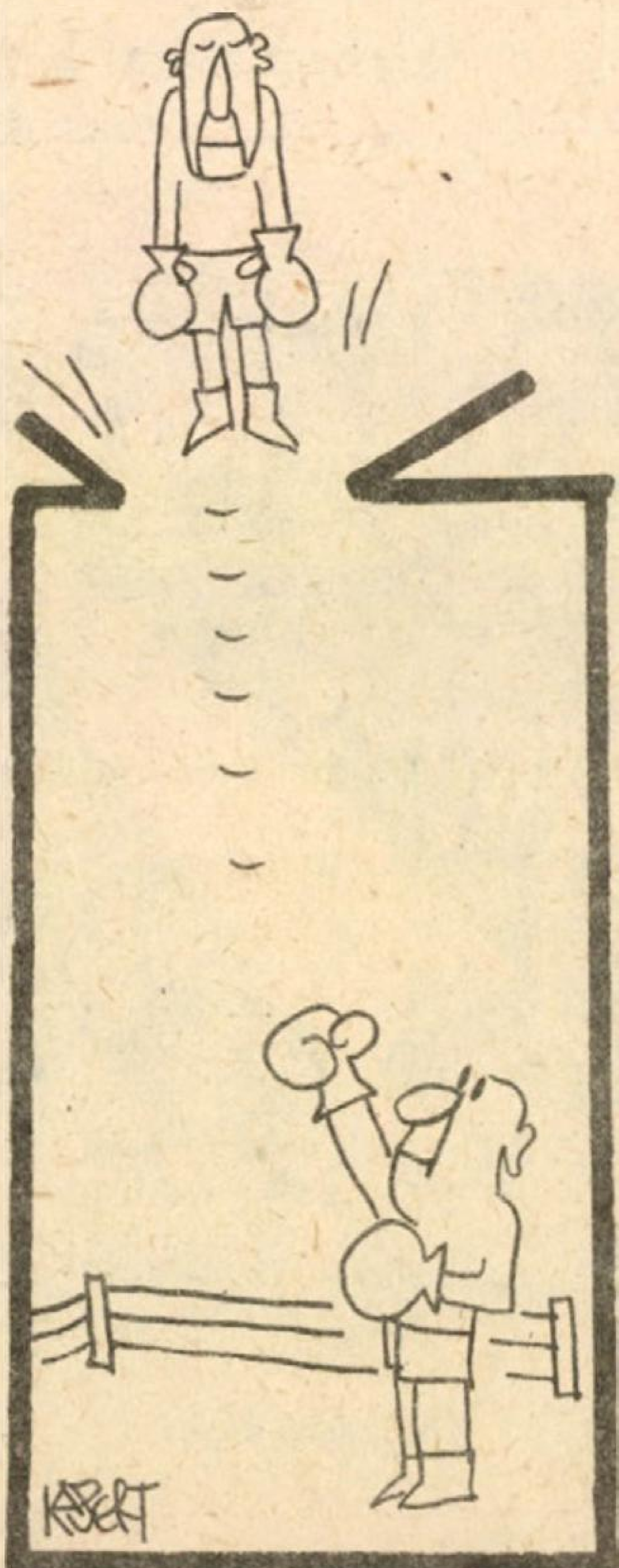
„Neanderini műveiből hallottak összeállítást, a műsort vezette..."

Á, hát, hát nem is tudom, mit mondjak! Pedig milyen gyönyörű is az a Majom-tánc és az a Nyimnyám-nyam, ah! Na mindegy, majd legközelebb több szerencsém lesz, és műsorvezető nélküli Neanderinit fogok ki...

Nagy S. József

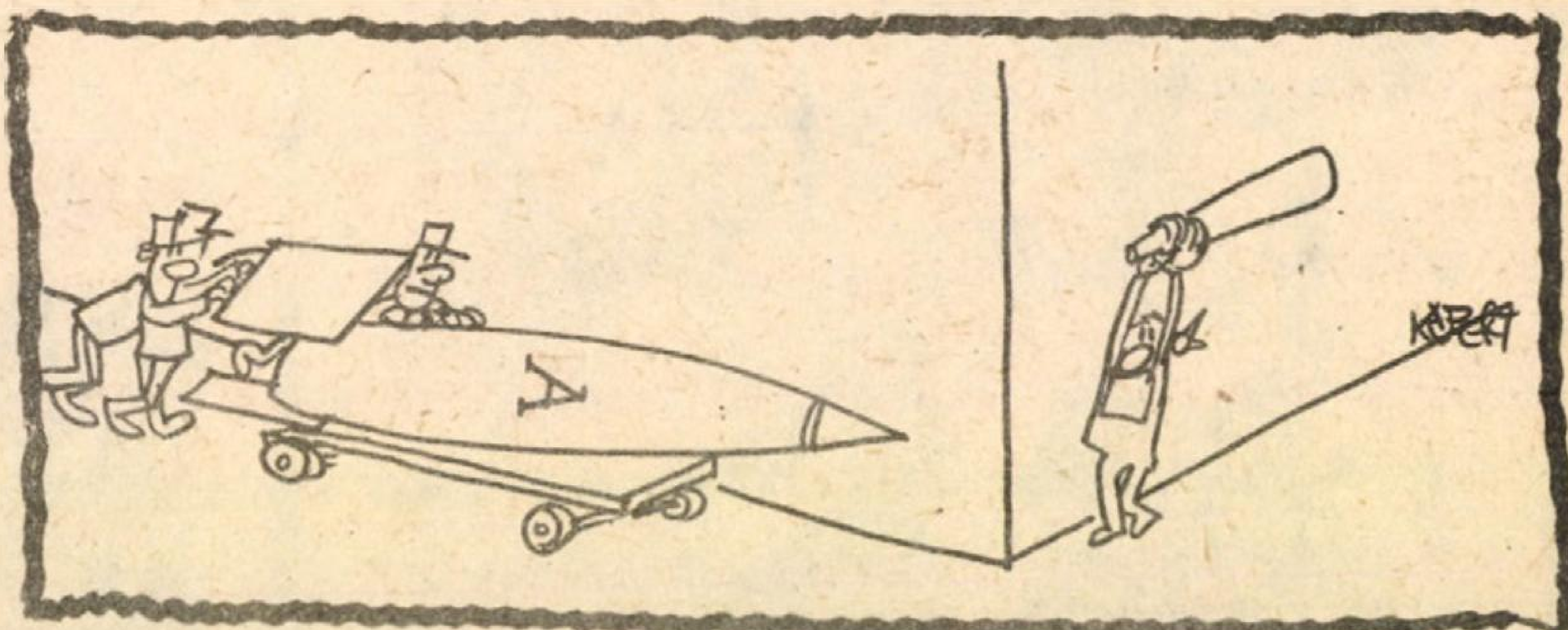
import humor

KIÜTÉSSEL GYŐZÖTT

(*Kaupert Pál rajza, Novi Szád*)

VESZÉLYES SAROK

(*Kaupert Pál rajza, Novi Szád*)

SPORTEMBER, AZ SPORTEMBER

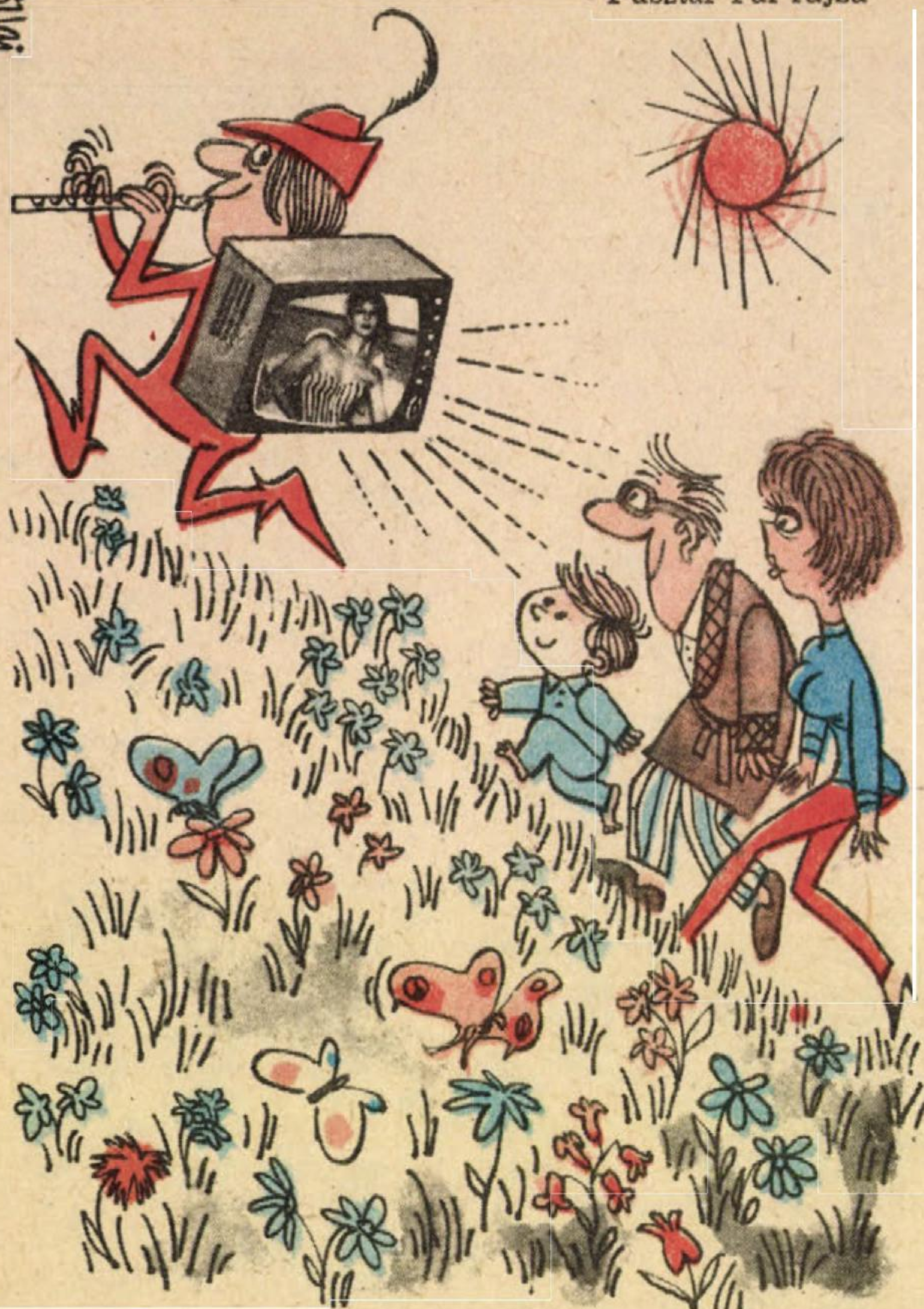

– Mielőtt birkózó lett, ismert kalapácsvető volt...

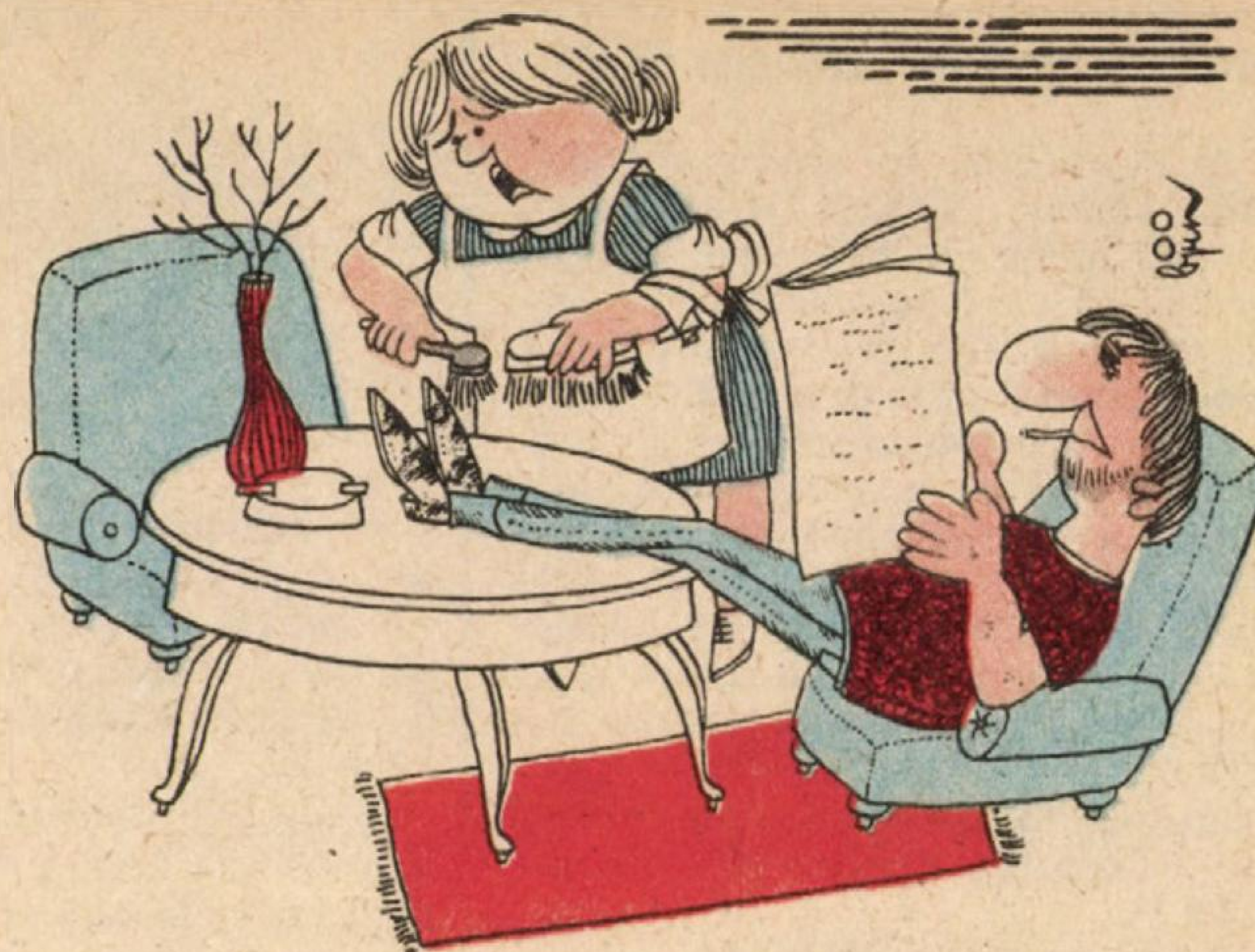
(*„Krokodil", Moszkva*)

Ki a szabadba!

Pusztai Pál rajza

Gondos mama

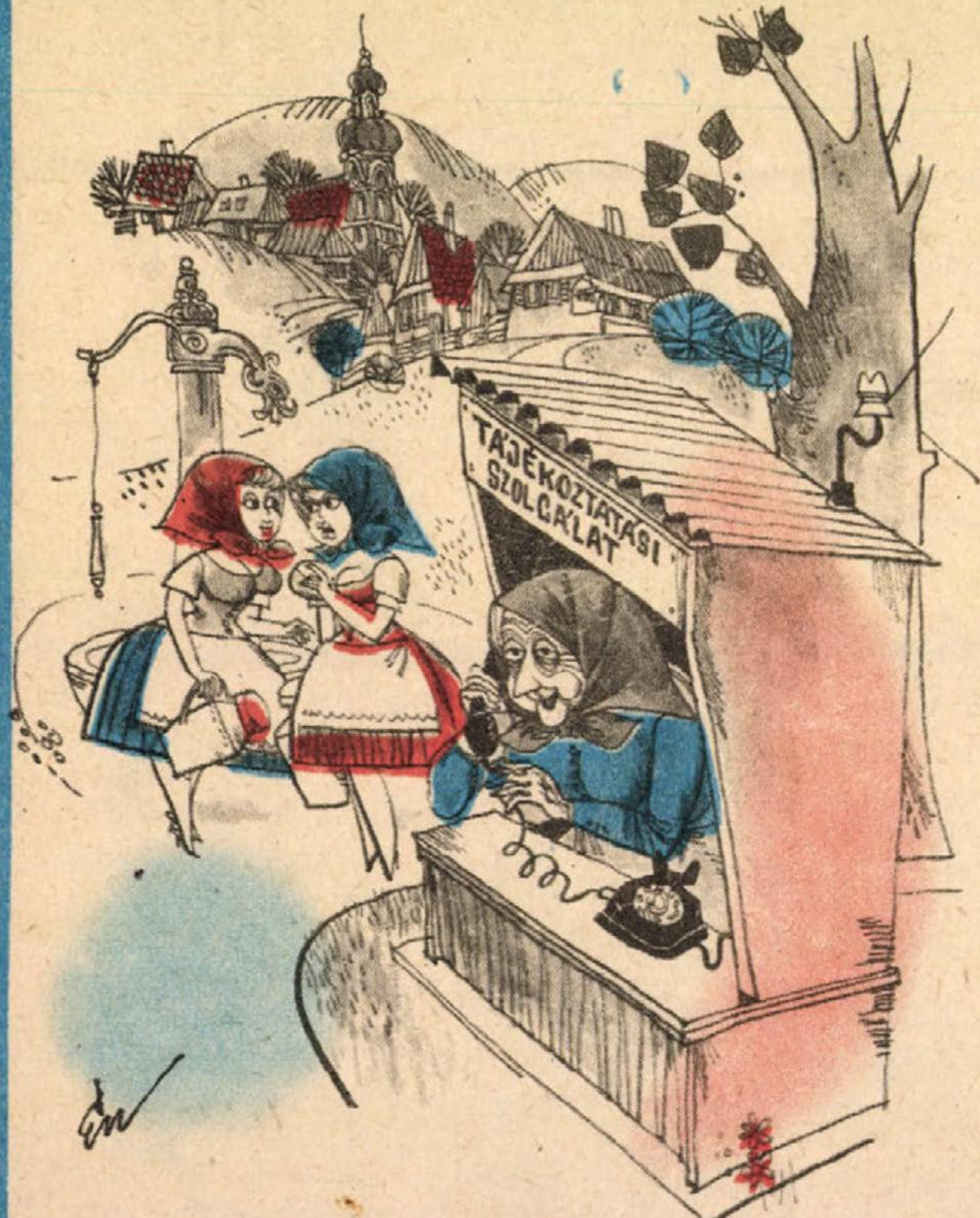
– Nem bírom már nézni, milyen piszkos a cipőd, kisfiam . . .

Mindent a gyerekért!

Fejlődik a falu

Endrődi István rajza

– Nyugodj meg, Örzse! Fél órán belül az egész falu tudni fogja . . .

Gyengén világított körúti kirakat

Szűr-Szabó József rajza

Hangulatvilágítás

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 — 67.0612 — Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504